

INNHold:

Partiplanen 1984.s.2
Valget 1983: Oppsummering.s.6
1.Mai 1984.s.10
»Enhet - kamp - enhet».s.15
SKAU: Kommentar til kvinneundersøkelsen.s.16
Mer fra kvinneundersøkelsen.s.16
8.Mars.s.19
Svar fra Stålkonstruksjoner.s.21
Svar til Stålkonstruksjoner.s.22
Delegatkonferansenes stilling.s.23
Afghanistankomiteen - eller ikke?s.24
Kritikk av FU i AKP(m-l).s.25
Styrk økonomien - bruk Ny Verden.s.26
To forslag til styrking av partidemokratiet.s.27
Bryt med SKP! s.28
Finnes det utbytterklasser i Kina?s.29
Øredøvende taushet om Kina.s.30
Fra landsmøtet i Norsk Lektorlag.s.31

TF

DESEMBER 1983

LEDER:

PARTIPLANEN 1984

INNLEDNING

Med partiplanen for 1984 avslutter vi langtidsplanen som partiet satte opp i årsskiftet 1981/82.

En vurdering av denne planen, og oppsummering av hvordan vi har gjennomført den, tas ikke opp her. Den kommer i forbindelse med utarbeidinga av ny langtidsplan og i tilknytting til beretningsdiskusjonen foran landsmøtet. Den årsplanen vi legger fram her følger opp de målsettingene langtidsplanen satte, tatt hensyn til den situasjonen partiet i dag står i og de krava klassekampen stiller til oss. Utifra langtidsplanen skulle de sentrale målsettingene for partiplanen 1984 bli:

- 1). Gjennomføre resten av studiene av Kapitalen. Dvs. det møtet som opprinnelig var satt opp til i høst, sammen med 2 møter om hhv. merverdi-teorien og kapitalakkumulasjonen, som var satt opp til høsten 1984.
- 2). Føre sosialisme-diskusjonen fram til programmatiske vedtak.
- 3). Fortsette arbeidet med å styrke innrettinga på arbeiderklassen, både gjennom rekruttering, gjennom å videreutvikle den kommunistiske krisepolitikken og styrke partiets innsats og ledende evne i den kampen arbeiderklassen fører.
- 4). Følge opp beredskaps-arbeidet som er drevet og gjennomføre en øvelse som i praksis skal måle hvor langt vi er kommet på et område av dette feltet.
- 5). Forsterke vår propaganda for et sterkt og uavhengig forsvar og folkekrig. Samtidig oppfylle våre plikter som proletariske internasjonister og støtte kampene for frigjøring som folkene fører. Spesielt har vi ansvar for å støtte opp om motstandskampen som føres mot den mest aggressive supermakta, Sovjet.
- 6). Gjennomføre vinterkampanja for avisa Klassekampen og styrke forståelsen ytterligere for avisas betydning for partibygginga. Komme et skritt videre i å utbre avisa på arbeidsplassene.
- 7). Følge opp framgangen i det parlamentariske arbeidet som valget innebar. Oppfylle målsettinga om å »integre det parlamentariske arbeidet i partiets øvrige arbeide og gjøre det til en fast del av partiets politiske kamp.» (sitat langtidsplanen). I tillegg forberede partiet på å kunne ta standpunkt til den framtidige organiseringa av det parlamentariske arbeidet, slik at landsmøtet kan fatte vedtak om dette.
- 8). Styrke, spesielt lagas, sitt organisasjons-arbeid og evne til å fungere som kommunistiske grunn-organisasjoner. Dessuten sikre resultater ut av den rekrutteringskampanja som er satt igang, og gjøre rekrutteringsarbeidet til en fast del av lagas arbeid. Oppsummere erfaringene med det nye kontingent-systemet og følge opp arbeidet med å sikre bedre rutiner og orden i organisasjons-økonomien.

I tillegg så stilte langtidsplanen underordna målsettinger for kvinnearbeidet, ungdomsarbeidet og boligkampen. Av disse så står flere av oppgavene som ble stilt for ungdomsarbeidet igjen ugjorte, eller bare delvis gjennomførte. Kvinnearbeidet har pressa seg fram, utover det nivået planen la opp til. Dette har i hovedsak skjedd innafor de oppgavene partiet har jobba med og betydd en *styrking* av dette arbeidet. Dette er en utvikling som må følges opp i resten av planperioden.

PLANEN FOR 1984:

Vi legger opp til, i store trekk, å gjennomføre de oppgavene langtidsplanen stilte.

Opgavene knytta til gjennomføringa av partiets 4. landsmøte vil kreve så mye arbeid at landsmøte-forberedelsene, og gjennomføringa av det, må bli HOVEDOPPGAVA til partiet i perioden. Disse oppgavene har så mye å si, både for den politiske og organisatoriske styrkinga av partiet, at ei slik prioritering vil være rett.

Omfanget av disse oppgavene, som landsmøtearbeidet vil pålegge partiet, gjør at vi må prioritere strengt med hvilke andre obligatoriske interne partidiskusjoner/oppgaver som skal gjennomføres i hele partiet. Det vil være feilaktig å ikke gi betydelig plass til noen av de eksterne oppgavene vi har satt oss målsettinger på og de krav som den aktuelle klassekampen helt sikkert vil reise i året som kommer.

Vi vil både svikte vår oppgave som kommunistparti, samtidig som det heller ikke vil tjene den interne konsolideringa og styrkinga, dersom vi stenger oss inne med bare interne oppgaver.

Planen som legges fram her er en landsplan for partiet. De konkrete vedtaka som skal fattes på distrikts- og lagsplan, som skal sikre gjennomføringa av planen, må ta hensyn til ulikheter i partidistrikt og partilag. Det er ei målsetting i seg sjøl at både distrikts- og lagsnivå skal styrke den politiske sjølstendigheten sin, både gjennom å tillempa partiplanen for sitt område og ta ansvar for gjennomføringa av den.

Denne måten å sette planen ut i livet på forutsetter at distrikt og lag tar det opp med overordna organ dersom de legger opp til ei tillemping som avviker fra den innrettinga som landsplanen/distriktsplanen har.

Utifra dette vil partiplanen for 1984 bli slik:

1. HOVEDOPPGAVA BLIR LANDSMØTEFORBEREDELSENE OG GJENNOMFØRINGA AV LANDSMØTET

Dette betyr å slutføre utforminga av nytt prinsipp-program, gjennomføre en kritisk vurdering av arbeidet vårt og analysere styrke og svakheter til partiet, og velge en ny partiledelse.

For laga betyr dette at *tre lagsmøter* settes av til landsmøte-forberedelser.

- Beretningsdiskusjon, i perioden febr.-mai. (beretningsforslaget blir sendt ut i januar).

- Prinsipp-program-diskusjon, på grunnlag av utkastet som lages etter partidiskusjon høsten 1983, i perioden mai-august.

- Nominasjoner og delegatvalg i perioden mai-august.

(Se ellers landsmøteplanen i TF-april-83).

2. FØLGE OPP STUDIEOPPLEGGET PÅ KAPITALEN

(Nummereringa av oppgavene under punktene 2-8 er ikke uttrykk for noen innbyrdes prioritering. *Målsettingene* som er satt for hvert område angir hvilken tyngde de skal ha).

Dette betyr å oppsummere 1.del av studiene og legge disse fram for partiet, føre en skriftelig debatt for å videreutvikle resultatene som ble oppnådd der, forberede 2.del gjennom konferanser med studielederne i distrikt og lag og å gjennomføre 2-3 *studiemøter i laga i løpet av høsten -84* (om det tredje av disse møtene må gjennomføres på nyåret 1985 må vurderes seinere, utifra hva gjennomføringa av landsmøtet vil kreve).

Studieopplegget for 2.del blir lagt fram for hele partiet så snart som råd, slik at lag og enkeltkamerater som er i stand til det kan få muligheter til å starte opp studiene tidligere. Det er et problem at det tar så lang tid mellom lagsstudiene av 1.del og 2.del, men utifra helheten i planen er det ikke mulig å løse dette annerledes for partiet som helhet.-

3.GJENNOMFØRE EN PARTIDISKUSJON OM VÅRT PARLAMENTARISKE ARBEID INNEN 1.OKTOBER

Materiale til denne diskusjonen sendes ut i *januar*.

Den skal ta opp hvordan vi skal organisere det parlamentariske arbeidet vårt, forholdet RV-partiet, og hva slags plass og betydning det parlamentariske arbeidet skal ha i partiarbeidet. Den siste delen skal knyttes an til det konkrete parlamentariske arbeidet vi driver og skal ta standpunkt til prioriteringa av Stortingsvalget 1985.

I form av obligatoriske lagsmøter vil denne »pakka» kreve i gjennomsnitt *ett helt lagsmøte*.

Den delen som tar standpunkt til Stortingsvalget -85 bør tas først. Dersom partiet skulle velge å satse større enn tidligere, så må avgjørelsen tas 1.halvår 1984, dersom den skal få praktiske konsekvenser.

4.GJENNOMFØRE EN VINTERKAMPANJE FOR KLASSEKAMPEN I PERIODEN 15.JAN - 1.MARS. MÅLSETTING: 1300 DAGSAVIS:ABONNENTER

Dette vil de fleste steder kreve at partiorganisasjonen har dette som hovedoppgave i denne perioden.

Prioriteringa av partiets arbeid med KK for året som helhet vil bli uttrykt gjennom ei målsetting for det gjennomsnittlige abonnementsnivået for 1984. Vedtak om dette nivået vil bli fatta etter en KK-konferanse for distriktas KK-ansvarlige og målsettingene blir sendt til DSa i denne sendinga. Det må fattes særskilte tiltak for utbredelsen av avisa i arbeiderklassen. Arbeidet med Klassekampen må sees utifra at en av betingelsene for at partiet skal gå fram på andre områder, som rekruttering, parlamentarisk arbeid, innflytelse på kampen mot krisa og krigen, er at vi *øker* utbredelsen av avisa.

5.PARTIET MÅ KASTE KREFTER INN I KAMPENE SOM ARBEIDSFOLK FØRER MOT KRISA, OG I DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET OG KAMPEN MOT KRIGEN:

Opgavene som det skal legges spesiell vekt på i vårhalvåret er, for partiet som helhet, *1.mai* og *tariffoppgjøret*. (1.mai er hovedoppgava til landspartiet i april).

Ellers vil kampen for arbeidsplassene (oppfølging av vedtaka og retningslinjene fra RVs industrikonferanse bl.a.), 8.mars, forsvarspolitisk »uke» og Afghanistan-uka være sentrale brikker i dette eksterne arbeidet.

Den *forsvarspolitiske »uka»* blir ikke konsentrert til samme uke over hele landet. SK lager ei forsvarspolitisk »pakke», med politiske initiativ, løpeseddel, opplegg for åpne møter, som DS og lag bygger videre på.

Foreløpige målsettinger:

- Minst 30 åpne møter på landsbasis.
- Utvikling av lokale forsvars-politiske talsmenn.
- Spre 75.000 eks. av partiløpeseddelen.

Den taktiske målsettinga med denne oppgava er å trappe opp offensiven mot pasifisme og revisjonisme i freds- og forsvarsspørsmål. Forøvrig må dette sees i sammenheng med andre oppgaver på planen, slik som 8.mars, 1.mai og årsmøtene i fagbevegelsen. Sjøl om dette er ulike oppgaver, så er det i dette tilfelle samme politiske kamp det er snakk om.

Utifra de andre oppgavene på planen legges aktivitetene knytta til denne «uka» opp i perioden *mars-juni*.

Afghanistan-uka er i regi av Afghanistan-komiteen og er 11. - 18.februar. Partiet må stille lokale målsettinger for hvor denne uka skal brukes til å blåse liv i slumrende Afghanistan-komiteer, eller oppstarting av nye.

Partiet, både på distrikts- og lagsplan, må se på de eksterne kampoppgavene utifra siktemålet med at de skal være en *politisk kraft i klassekampen for sitt område*.

Arbeidet med de enkelte oppgavene vil kreve særskilte linjediskusjoner og vedtak om tiltak. Men, for å styrke det politiske grepet om den virkeligheten vi skal innvirke på, og kunne ta best mulig begrunna standpunkt til hva som skal prioriteres og hvilke politiske mål som skal settes, legges det fram et opplegg for et *lagsmøte om den aktuelle politiske situasjonen*. Momenter, og endel materiale, til et slikt møte blir lagt fram i januar-TF. Møteopplegget er et *tilbud* til laga og det forutsetter at laget også lager materiale og analyse for å kunne drøfte konkret hvordan f.eks. kampen mot sosialdemokratiet og sosialimperialismen skal føres i sitt organisasjonsområde.

6. BEREDSKAPSDISKUSJONEN SOM PARTIET GJENNOMFØRTE I 1983 VIL BLI OPPSUMMERT OG LAGT FRAM UTPÅ VINTEREN (SANNSYNLIGVIS I SLUTTEN AV MARS)

Materiale til beredskapsøvelsen vil bli sendt ut på vårparten og skal gjennomføres til høsten.

7. REKRUTTERINGSKAMPANJA MÅ GIS STOR PLESS I PERIODEN FRAM TIL MARS, SLIK AT REKRUTTERINGA FRA SIRKLENE BLIR NOE AV

Framover i 1984 må også rekruttering gis så stor plass som råd. Mulighetene til å rekruttere må tas vare på, sjøl om vi ikke har plass til å sette opp noen ny *kampanje* i løpet av 1984. Problemene med å rekruttere, og holde på, arbeidere må følges opp særskilt i hele 1984. For deler av partiet (først og fremst SK og DSer) vil arbeidet med organisasjonsplan for partiet bli ei oppgave.

Arbeidet med å styrke laga som kommunistiske grunnorganisasjoner må utvikles gjennom arbeidet med partioppgavene og ved at det blir tatt særskilte skoleringsiltak, som utarbeides og gjennomføres overfor enkelte lag av SK i samarbeid med visse DSer.

8. KASSERER-KONFERANSE

I løpet av våren gjennomføres det en konferanse med DS-kasserere, for å oppsummere erfaringene med det nye kontingent-systemet og for å streke opp linjene i arbeidet med organisasjons-økonomien videre.

Som nevnt i innledninga, vil *kvinnepolitiske spørsmål* være knytta til arbeidet med de fleste planoppgavene. En egen artikkel i jan-TF vil legge fram retningslinjer og målsettinger for dette arbeidet.

SAMLA OVERSIKT OVER LAGSMØTER SOM SK PÅLEGGER PARTILAGA I 1984

- ☐ De tre møtene knytta til landsmøteforberedelsene (se. pkt 1 i planen.)
- ☐ Møtet om det parlamentariske arbeidet (se pkt. 3 i planen)
- ☐ 2-3 studiemøter om Kapitalen (se pkt. 2 i planen)
- ☐ Dessuten et tilbud på ett møte om den politiske situasjonen (se pkt. 6 i planen).
- ☐ Behandlinga av høringsdirektiv for neste langtidsplan vil sannsynligvis bli et pkt. på et lagsmøte høsten -84.

Utenom dette vil laga måtte ta opp slike ting som KK, 1.mai o.l. på møter, men dette vil vanligvis være fordelt på flere møter, som ledd i laget løpende arbeid med slike saker.

Høstplanen vil ut i fra dette åpne for at. i allefall *laga* kan få skikkelig rom til å sette opp egne initiativ og diskusjoner på møteplanen sin.

SKAU

VALGET 1983: OPPSUMMERING

1. VIKTIG TAKTISK SEIER

Valgkampen og valgresultatet var en viktig taktisk seier for den revolusjonære bevegelsen i Norge. Bedre og mer konkret enn før ble det ført en valgkamp som avslørte kapitalismen og klasseundertrykkinga. Valgkampen og resultatet bidro også positivt til å øke respekten for bevegelsen. Vi oppnådde en framgang fra 18.076 (0.8%) i 1979 til vel 25.000 stemmer (1.2%) i år (1). Vi økte a n t a l l v a l g t e kommunestyre-representanter til 34 og fem fylkestingsrepresentanter. På 8-10 steder var det en betydelig framgang som gjør AKP(m-l) og RV til en viktig politiskfaktor lokalt.

2. VALGET SOM HELHET

Når det gjelder valget som helhet fikk

Høyre et stort tilbakeslag, Fremskrittspartiet stor framgang og DNA fikk større framgang enn venta. Politisk regjeringsslitasje, brutte løfter og forventningskrise rammet Høyre sterkere enn de fleste hadde regna med. Dette tjente Frp utvilsomt på. Og DNA viste sin tradisjonelle evne til å høste framgang i opposisjon. Økt arbeidsløshet, nedskjæringer og viktige sosiale goder og andre store økonomiske og sosiale problemer gjorde det lettere for DNA å dra veksler på mange velgeres tillit til sosialdemokratiet.

Sjøl om Høyre fikk et stort tilbakeslag, fikk det høyre-radikale FrP så stor framgang at det ikke er grunn til å hevde at »høyre-bølgen» er på retur. Det har heller skjedd en stagnasjon og en omgruppering i høyre-radikal retning innafor »høyre-bølgen».

SV gjorde et relativt dårlig valg, og tjente lite eller ingenting på Høyres tilbakegang.

3. RØD VALGALLIANSE: STYRKE OG SVAKHET.

A: Noen tall.

Sjøl om framgangen fra 1979 til 1983 i absolutte tall er noe mindre enn framgangen fra 1975 til 1979, er resultatet svært positivt. Bevegelsen og partiet har vært gjennom en vanskelig kriseperiode særlig i 1980-81, og dette må tas med i vurderinga av valgresultatet.

Vi fikk noe færre mandater enn vi hadde lov til å regne med. På 10 steder lå RV svært nært an til å oppnå mandat, og mistet fire av de gamle mandatene.

På grunn av »Bjartmar-listene« ble det stilt en del færre sosialistiske enhetslister enn det som ellers ville vært tilfelle. RV deltok i seks slike lister, og på fem av stedene ble det valgt inn representant.

B: »Bjartmar-kampanjen»: Positiv.

Virkningene av kampanjen mot NRKs utestengning av RV i valgsendingene, har vært svært positive. Politisk betydde denne »slå-tilbake-kampanjen« et viktig skritt framover i kampen for å forsvare viktige demokratiske rettigheter, avsløre ytringsfrihetens vilkår under klassesdiktaturet, og å mobilisere partiet og mere og fjerne sympatisører til innsats for ytringsfriheten og RV.

I tall førte kampanjen til at RV stilte med 123 godkjente lister - mot omlag 65-70 som ellers ville vært resultatet. »Bjartmar-kampanjen« førte også til lister som RV oppnådde mandat på, men som uten denne kampanjen ikke ville ha stilt liste (for eksempel Vågsøy, Saltdal).

Hele kampanjen fungerte som en viktig styrkedemonstrasjon- både blant egne sympatisører og overfor politiske motstandere.

Det er også vårt foreløpige inntrykk at retningslinjene for hvem av partiets medlemmer som kunne stå på RV-liste, i stor grad ble overholdt. Når endelig materiale foreligger, vil dette bli analysert grundigere.

På tross av at denne kampanjen vekte til live mange krefter i og utafor partiet som ellers ikke ville kommet til syne, viser valgresultatene at det var grunnlag for å stille enda flere lister. I flere kommuner uten RV-liste viser *fylkestingsresultatet* at vi var langt på vei til å oppnå mandat.

C. Kvinneandel, arbeidere, innvandrere, ungdom.

Når det gjelder kvinneandelen på listene og kvinne-representasjonen i kommunestyrene, kan vi ikke si oss fornøyd. Det sentrale utspillet fra partiet og RV om å nominere jenter på topp, hadde utvilsomt stor betydning. Likevel viser resultatene at problemene bare et stykke på vei ble løst. En foreløpig analyse av 74 lister viser vel 30% jenter på topp. På vel 80% av listene var det jenter enten på første eller andre plass, og mellom 40 og 50% jenter totalt på listene. 26.5 prosent av de invalgte representantene for RV er kvinner. Dette er for svakt, og viser at kampen mot alle de mekanismene som hindrer kvinnene i og rundt partiet å utvikle seg som ledere, blir svært viktig i tida framover.

En gjennomgang av de 74 listene viser også at nesten 60% av topp-kandidatene var arbeidere, noe som må sies å være i hovedsak bra.

Det var innvandrere på minimum 14 lister først og fremst i Østlandsområdet og Sør-Norge. 22 innvandrere var nominert, en god del høyt opp på listene. To vil møte fast som varamenn i Oslo bystyre. Dette er bra i forhold til andre politiske partier, men ikke godt nok i forhold til den politiske betydninga som invandrer spørsmålet og kampen mot rasismen har.

Ungdomskandidatene var for tilfeldig og lavt prioritert de fleste stedene vi har oversikt over.

D: Bedre revolusjonær linje og taktikk.

Valglinja 1983 - i program og

tillemping - var en bedre revolusjonær valglinje enn tidligere. Den konkrete avsløringa av kapitalismen og klasseundertrykkinga var bedre. Forholdet mellom konkrete delreformer/krav og kampen for sosialismen var mer naturlig og mindre løsrivet fra hverandre enn før.

En rekke utspill og initiativ ble tatt som var godt egna til å agitere for RVs sentrale krav og politikk:

- Den store arbeiderkonferansen om industripolitikk og de ensidige industristedene betydde mye for å styrke den arbeiderpolitiske profilen i valgkampen.

- Stengninga av Oslo Børs var et eksempel på bra klasseagitasjon for å vise hvordan de rike blir rikere mens arbeidsfolk mister jobben.

- Pornofrie kommuner-utspillet var et ideologisk og politisk viktig initiativ i kampen mot kvinneundertrykking.

- Avsløringa av den skandaløse sivile beredskapen og kravet om realistiske øvelser var også god agitasjon mot borgerskapets og pasifismens uansvarlighet i forsvarsspørsmål.

I tillegg til dette kommer »Bjartmar-aksjonen», den politiske kampen for øvrig mot NRKs forsøk på å stenge RV ute fra valgsendinger, invandrer spørsmål mm.

Konklusjonen må bli at den sentrale valglinja var et skritt i riktig retning når det gjaldt revolusjonære og konkret systemkritikk og klasseagitasjon. Det er også vårt inntrykk at mange lokale utspill har vært preget av denne samme tendensen - sjøl om vi foreløpig mangler mye materiale for å trekke en sikker konklusjon.

Linja og taktikken i valgkampen var også bedre egna til å appellere positivt til folk som »sto på vippen», særlig mellom RV og SV, men delvis også mellom RV og enkelte miljøer i DNA. Kombinasjonen av kritikk av SV som systemlojal opposisjon og forslag om enhet på konkrete

kamp saker, samt gode toppkandidater i RV, førte til at en del som normalt ville stemt SV ga stemmen til RV denne gangen. Dette skjedde bla. i Oslo.

Når det gjaldt forholdet til DNA, er det vårt inntrykk at RV i liten grad ble »ved-og vannbærere» for et sosialdemokrati i opposisjon, i »kamp mot de blå». Både diskusjonene som har vært om synet på reformismen og RVs valglinje, bidro til å avgrense RV fra sosialdemokratiet.

RVs opptreden i media - både sentralt og lokalt - var et langt skritt i riktig retning denne gangen. Delvis skyldtes dette dyktige kandidater, dels bedre valglinje, og dels at de fleste har fått et bedre teoretisk og politisk grep på grunn av partiets skoleringsopplegg de to siste åra.

E:Klassekampen.

Klassekampens dekning av valgkampen var i all hovedsak positiv. Viktige taktiske utspill fikk brei dekning. Det største problemet var sannsynligvis at mange gode initiativ lokalt rundt omkring ikke fikk den oppmerksomheten de burde hatt, først og fremst pga. kapasitetsproblemer.

F.Skoloringa.

Når det gjelder skoloringa, har partiets skoleringsopplegg de to siste åra hatt stor betydning for både programarbeid, distriktenes evne til å lede sjølstendig, og kandidatenes større evne til å målbære politikken.

G.Viktige svakheter/feil:

De viktigste svakhetene/feila i valgkampen var etter vår mening:

- Klasseagitasjonen var fortsatt for lite utvikla - ikke minst på det økonomiske området.

- Trass i en forbedring i systemkritikken, er den ujevnt utvikla rundt omkring.

- Trass i at FrP ble kritisert både lokalt og sentralt, ble ikke konfrontasjonen på sak og ideologi bra nok. FrP ble generelt tatt

for svakt.

- Trass i en bedre utvikla taktikk i forhold til SV, manglet det mye i opplegget som satte folk i stand til å kritisere SVs konkrete kommunestyrepolitikk, inkl. budsjettarbeid.

-Arbeidet med kvinneandel ble - som nevnt - for svakt, og starta alt for seint.

-Innvandrerkandidatene gjorde mange steder en strålende innsats i valgkampen. RV gjorde også en del med spørsmålet. Men som helhet må vi slå fast at denne kampen starta altfor seint, propagandaen var lite utvikla og spørsmålet fikk ikke den plass det fortjener.

-Rød Ungdom sentralt og mange steder bidro positivt til valgkampen, særlig på skolemøter. Men i det sentrale valgkamp-opplegget hadde ungdom og ungdomsspørsmål en altfor lav prioritet. Ungdomsvalgkampen ble derfor for dårlig, og stort sett står skolevalgs-resultatene på stedet hvil i forhold til 1981 - trass i en del svært gode lokale resultater. Skolevalga viste for øvrig at FrP og DNA gikk kraftig fram, og at SV fortsatt har stor innflytelse blant skoleungdommen. Også dette gjør det ekstra viktig at RV vurderer innsatsen i ungdomsvalgkampen svært sjølkritisk, og diskutere nøyer prioriteringa av dette spørsmålet foran neste valg i nært samarbeid med Rød ungdom og Norges Kommunistiske studentforbund.

-Kulturarbeiderne var stort sett borte fra årets valgkamp, og kulturen hadde i det hele tatt en svært beskjeden plass. Dette er et alvorlig spørsmål som må diskuteres nøye foran neste valgkamp for å rette opp.-Linjene for organisering av valgkampen var i hovedsak riktige, med sterk vekt på systematisk personlig stemmesanking. Samtidig er det klart at noe av det største problemet i valgkampen, var den ujevne innsatsen i lokalt massearbeid. Lagas massearbeid, også i form av personlig stemmeverving, varierte sterkt rundt om. Det indikerer

også at de politiske diskusjonene har vært prioritert ujevnt og ført med vekslende utbytte.

Grunnorganisasjonenes avgjørende rolle også i en valgkamp peker seg ut som et stort spørsmål. Svakheter her kan true med å slite over båndta til massene og føre til isolasjon og tilbakeslag for partiet og RV. Å rette opp disse svakhetene er et strategisk spørsmål for partiet. I et valg er det mange grunner til framgang eller tilbakeslag. I dette valget ble det demonstrert klart mange steder at kombinasjonen jevnt godt og langvarig massearbeid og populære topp-kandidater betydde mye for utfallet.

4.KONKLUSJON - OG VALGET 85

En del oppsummeringsarbeid gjenstår, blant annet de ulike virkningene av »Bjartmar-kampanjen» og hvordan valgkampen ble drevet rundt om lokalt.

Men oppsummeringa gir grunnlag for å trekke de samme konklusjonene som Sentralkomiteen gjorde like etter valget var over:

-at det må satses på Stortingsvalget 85.

-at det er nødvendig at hele bevegelsen blir enig om å stille seg dette målet (en representant på Stortinget) og legge en konkret plan for å prøve å nå det.

-at dette mandatet sittet *svært* langt inne i det ene fylket som tross alt er nærmest: Oslo. Og at om vi skal ha noen som helst sjanse til å lykkes, »må partiet så tidlig som mulig avklare hva vi er villige til å satse for å nå det. Dette forutsetter bla. en grundig partidiskusjon om det parlamentariske arbeidet og RVs framtid. Det forutsetter også et landsomfattende, dyktig gjennomført parlamentarisk arbeid kombinert med et utstrakt massearbeid. Ei langsiktig kampanje for stortingsmandat forutsetter ei betydelig styrking av partiet, ungdomsforbunda og Klassekampen. Det forutsetter ei solid rekrutteringskampanje og permanent partibygging.»

Tradisjonelt har vi mye større vansker med å oppnå bra resultater i stortingsvalg enn lokalvalg. Dette understreker hvor viktig det er å forberede stortingsvalget 1985 godt i hele partiet dersom vi akter å satse.

Som det sies i SK-uttalelsen: »De parlamentariske illusjonene er store i Norge. Det parlamentariske systemet som herskerte knikk for borgerskapet er godt utbygd og står sentralt i folks bevissthet. Derfor er det en svært viktig kortsiktig, strategisk oppgave å få inn en representant i Stortinget. I en sårn posisjon ville vi blant annet kunne drive

den avsløringa som vi begynner å utvikle på lokalplanet over på det nasjonale planet.» (alle sitatene fra SK-uttalelsen i forrige nr. av TF).

Dette understreker hvor viktig det er å få en representant i Stortinget - ikke minst for å rive ned respekten for den borgerlige parlamentarismen og vise hvordan dette systemet er et uhyre viktig redskap for å opprettholde borgerskapets diktatur.

Skrevet av parlamentarisk ansvarlig, på oppdrag av SKAU.

1.MAI 1984

1).DEN POLITISKE OG TAKTISKE SITUASJONEN FORAN 1:MAI 1984.

Dette 1.mai-direktivet bygger på en del forutsetninger om den politiske og økonomiske utviklinga fram mot 1.mai 1984. En grundigere analyse av dette vil bli lagt fram i jan-TF, som grunnlag for diskusjonen i laga. Det er mulig at arbeidet med denne analysa vil endre noe på de slutningene som legges fram her, men vi tror ikke det vil innebære vesentlige endringer i den politiske plattformen for 1.mai som presenteres her.

Hovedtrekka i utviklinga, som dette direktivet er bygd på, er:

-Verdensøkonomien vil fortsatt være prega av krise og gi eksempler på at kapitalismen ikke kan klare å løse de problema som menneskeheten står overfor, sjøl om det vil bli en viss *konjunkturoppgang* i visse land og sektorer.

-Sjøl om den er ganske »solid», sett utifra situasjonen til de mektigste kapitalistene, vil den *norske* økonomien fortsatt ha betydelige vansker. Disse vanskene vil bli prøvd løst gjennom å skjære ned mest

mulig på den delen av verdiene som skal tilfredsstille det arbeidende folkets behov, og omlegginger av næringsstrukturen i tildels drastisk omfang vil bli prøvd. Dette betyr at arbeiderklassen og folk flest vil måtte godta, eller slåss mot, *nedgang i personlig kjøpekraft og innskrenkninger i de offentlige tilbuda*. Dessuten vil *kampen om arbeidsplassene*, både i privat og offentlig sektor, bli avgjørende for om *arbeidsløsheten* skal øke ytterligere i forhold til sist vinter. Verftsindustrien vil stå overfor en »skjebnetid» i denne perioden.

Det vil ikke være mulig å slå tilbake alle de angrepa som kapitalen vil sette inn i det kommende halvåret, men mye vil avhenge av den klassekampen som skal føres. Sannsynligvis vil det oppstå protester og kamp mot utviklinga i større omfang enn på lenge. Om disse kampene skal gi resultater, eller føre til nederlagsstemning, vil mye avhenge av den linja og innsatsen AKP kan yte.

-Atomkampen vil gå inn i en ny fase, enten utfallet av styrkeprøven omkring mellomdistanseraketene blir et »kosmetisk kompromiss», som dekker

over den fortsatte opprustning, eller det ender i mer utilsørte omdreininger av rustningskappløpet. Det vil være sterke krefter som fortsatt vil gå inn for ei innretting som skjærer Sovjet og retter hovedskytset mot USA. Disse vil kunne gå sammen med de som propaganderer ideologien om at »vi må begynne med oss sjøl», til å presse på for å kjøre fram »Norden-sone» som hovedsaka framover, ei sone som ikke stiller krav til Sovjet.

Med utpekinga av ny kurs, etter at NATO-utplasseringa starter opp, vil gi muligheter for å sette ei linje for *forsvar av sjølråderetten* opp i mot linja om å »bli respektert av supermaktene». Her vil igjen partiets innsats være av stor betydning for utfallet.

-Frigjøringskampene i den 3.verden og kampen for nasjonal sjølråderett i Øst-Europa, vil fortsatt gripe inn i og være sentrale i norsk politikk. Vi er i en periode hvor nye ting raskt kan skje. Det er en viss fare for at Sovjet kan greie å profitere på at Afghanistan og Polen kan komme i »skyggen» av mer »ferske» kamper hvor hovedskytset rettes mot USA. Det vil derfor kunne stå en kamp om den mest farlige supermakta, Sovjet, skal dra politisk gevinst på disse motstandskampene, eller om kampene til de undertrykte nasjonene skal føre til å binde oss sammen med den 3.verden i en front mot begge supermaktene. Også her vil det ligge et stort ansvar på AKP:

-Arbeidsløshet og økt offentlig nød vil nøre opp under rasisme og sjåvinisme.

-Kampen mot kvinneundertrykkinga, både pornokampen og de økonomiske kampene, vil sannsynligvis få økt oppslutning framover. Linjekampene om *innrettinga* på disse kampene vil fortsatt bli skarp.

-Situasjonen til ungdommen vil stadig bli vanskeligere, både pga. arbeidsløsheten,

-DNA, som er hovedkrafta bak klassesamarbeidslinja 1.mai, har i den siste tida økt sin politiske oppslutning. Alliansen med SV er styrka, og det er ingenting som tyder på at dette vil snu i nærmeste framtid. Om den økte oppslutninga om DNA *som regjeringsalternativ* skal slå ut i styrking av klassesamarbeidslinja 1.mai, er derimot ikke gitt. DNA gikk relativt tilbake sist 1.mai, sjøl om vi da sto oppe i en valgoppmarsj. Mye vil avhenge av hvor godt vi klarer å få fram forpliktende, konkrete paroler på den økonomiske kampen og kampen om arbeidsplassene. Pga. press fra grunnplanet i fagbevegelsen mm. vil DNA følge med et stykke på veien i mer generell fordømming av Høyre-politikken. Det er også i deres interesse utifra kampen om taburettene i -85. Når det gjelder konkrete krav, feks. til tariffoppgjøret, og aksjonsparoler, vil de komme i trøbbel, både pga. at de ikke vil utløse for svære kamper og for at det kan binde dem opp for mye dersom de sjøl »tar over» i -85.

Det meste tyder på at DNA vil kunne svelge endel for å bli med i Samorgtog som blir vanskelige for dem, for å kunne være »innafor» og utnytte valgkampen til å kjøre strammere i -85. Trolig vil dette derfor bli inulig med flere Samorgenheter på et OK grunnlag enn siste år. Det forutsetter imidlertid at de som står for klassekamplinja presser hardt på og utnytter de fordelene de har. Ellers er det fare for at vi får en stor gruppe samarbeidstog med et vassent innhold uten brodd mot sosialdemokratisk politikk. Ved siden av de konkrete aksjons- og krav-parolene, vil *kampen om talere* igjen bli sentral for hvilken vei vektskåla skal vippe.

2).PRIORITERINGA AV
1.MAI 1984.

Som allerede sagt foran, vil *partiets* innsats bety mye for utfallet av kampen om 1.mai 1984. Utviklinga åpner for betydelige framskritt både for kampen mot klassesamarbeid og for kampen mot sosialimperialistisk innflytelse, sjøl om det siste området også inneholder objektive faktorer som sosialimperialismen kan dra fordeler av. Det blir mye bevegelse, både nasjonalt og internasjonalt, som vil kunne flytte frontlinjer. Tar vi lett på årets 1.mai, bruker lite krefter og tar lite alvorlig på å utvikle den politiske linja, vil vi oppsummere etterpå at vi ikke bare har forspilt muligheter, men at også de sakene vi slåss for i den eksterne klassekampen har fått et dårligere utgangspunkt. Det er rett at oppslutninga om vår 1.mai-linje henger mye sammen med arbeidet rundt de sentrale kampsakene i resten av året, men det er også slik at 1.mai har betydning for styrkeforholdet mellom de ulike politiske retningene som skal slåss fra 2.mai og utover. 1.mai tar opp i seg alle de sentrale politiske kampsakene, og blir via større oppmerksomhet fra flere og flere partier.

Utifra dette vil 1.mai-bevegelsen bli den viktigste politiske kampanja i vårhalvåret for partiet som helhet, sammen med kampen rundt tariff-oppgjøret.

I april vil 1.mai-arbeidet være *hovedoppgava* til landspartiet.

3).MÅLSETTINGER OG POLITISK PLATTFORM

Den *allmenne målsettinga* for 1.mai, som vi har formulert de siste åra (reise en massebevegelse mot sosialdemokratiet fra venstre, på et konsekvent klassekamp- og anti-imperialistisk grunnlag som peker på sosialismen som alternativ til kapitalismen), peker på at vi ser på 1.mai som en *viktig del av helheten i vårt politiske arbeid*. ikke bare i den aktuelle

dagskampen, men også som et ledd i kampen for sosialismen.

Den politiske plattformen legger grunnlaget for om målsettinga *kan* nås, men uten at vi *mobiliserer massene* bak den blir ikke politikken en materiell kraft.

MÅLSETTINGER PÅ MASSEARBEIDET

Derfor må vi, ved siden av å sette opp et politisk grunnlag som vi skal slåss for, sette oss målsettinger for hva slags oppslutning de skal få. Det er ekstra grunn til å framheve dette, siden en av de viktigste lærdommene vi trakk siste 1.mai var svikt i massearbeidet.

Vi må slåss mot sosialdemokratisk påvirkning på dette området også. Vi ønsker ikke å drive 1.mai-arbeidet aleine, på vegne av massene, men vil aktivisere flest mulig og styrke vår direkte kontakt med dem gjennom 1.mai-arbeidet.

Vi vil også slåss for at de skillene som DNA m.fl. har satt opp mellom arbeiderklassen og deres allierte på 1.mai, skal fjernes. Det betyr at vi ved siden av å kjempe om den politiske plattformen i Samorgtoga også vil kjempe for at andre grupper skal trekkes inn og få innflytelse i arrangementa.

POLITISKE MÅLSETTINGER:

Vi mener 5 områder vil bli sentrale for det politiske grunnlaget for 1.mai 1984:- Den økonomiske kampen, knytta til tariffoppgjøret, kampen for arbeidsplassene og mot arbeidsløsheten, 6-timers-dagen, den offentlige innsatramningspolitikken osv.

-Kampen mot imperialismen og forsvar av nasjonal sjølrådrett, med spesiell brodd mot sosialimperialismen.

-Kvinnekampen, med kampen mot porno, for 6-timersdagen og lavtlønnskra i »spiss».

-Kampen mot rasismen og sjåvinismen. I byer med innvandermiljø må det være en viktig målsetting at klassekamptoga også blir innvandrerne tog. Steder uten særlig innvandrere må ikke gjøre samme feilen som noen gjorde i fjor: »glemme» kampen mot rasismen.

Den stor-norske sjåvinismen overfor den samiske nasjonen må heller ikke glemmes, sjøl om det ikke pågår akutte kamper a la Alta.

-Kampen for de sentrale ungdomssakene.

Ved siden av disse 5 områdene, vil klassekamptoga kjennetegnes av at de skal reise parole om *sosialismen som alternativ til kapitalismen*.

Arbeidet med å utforme hovedparole som tar opp i seg særpreget ved toga må følges opp. Det er naturlig å ta utgangspunkt i vi kom i fjor, hvor de mest brukte formuleringene var: »Kamp mot krise og krig - for et sosialistisk Norge» og »Kapitalisme er krig og krise - for et sosialistisk Norge».

I 1.halvdel av februar vil partiet legge fram offentlig sitt syn på hva som må stå sentralt 1.mai-84. Nærmere utforming av paroler som vi mener bør være felles for klassekamp-toga vil legges fram da.

Utifra den betydninga de har for hva slags krav vi skal sette til samarbeidstog, vil vi alikevel her ta opp noen konkrete saker knytta til kampen mot sosialdemokratiet og sosialimperialismen:

Vi bryter tvert med den overordna målsettinga for vårt 1.mai-arbeid, dersom vi går inn i arrangement som ikke fremmer kampen mot klassesamarbeids-linja. Som nevnt i pkt. 1) blir det viktig å få fram brodden mot den sosialdemokratiske politikken ved å slåss fra konkrete krav- og aksjonsparoler.

Ett sentralt område her vil være *tariff-kampen*. Underveis må vi få 1.mai-frontene til å markere seg *mot moderasjonslinja*, som DNA/LO vil legge seg på. Rundt 1.mai vil sannsynligvis paroler som »Stem nei» og »Vi respekterer ingen voldgift» være aktuelle. Vi må ikke

gjøre samme feilen som flere gjorde i 1982, hvor »Stem Nei i Jern&Met» ble lagt til side, delvis pga. formelle ting (som at orienteringsmøtene om detaljene i avtalen ikke var holdt) eller for å bevare enhet som var oppnådd med DNA på andre saker.

De samlende »verfts-parolene» på Nordsjø-kontrakter og subsidieordning må kjøres hardt, sjøl om kampnene rundt dette må settes på spissen før 1.mai.

Parola »Nei til permitteringer og oppsigelsen» vil være ei samleparole, som må følges opp av konkrete aksjonsparoler der det står akutte kamper om arbeidsplasser og lokalsamfunn.

Også kampene mot den offentlige innstrammingspolitikken må føres med skarpe paroler, som ikke gir DNA mulighet til å dekke seg bak runde, uforpliktende formuleringer.

Målet er ikke å skvise DNA, SV eller det som er av tilhengerne deres ut av klassekamp-tog. *Toga skal ha brodd mot den sosialdemokratiske klassesamarbeidspolitikken*. Går enkeltlag og enkeltmedlemmer av disse partia med på et klassekamp-grunnlag er dette en bra ting, som det er en målsetting å få til.

Som tatt opp under pkt. 1, vil det være en fare for at brodden mot sosialimperialismen kan dempes, både gjennom parolene rundt atomspørsmålet og solidaritetsparolene.

Atomparolene til klassekamptoga må bli konkrete med krav om *ødeleggelse av våpen hos Sovjet og USA*. (Eks. »Ødelegg SS-20 og Pershing/Cruise» er fortsatt aktuell parole. »Ødelegg Kola-rakettene - Nei til NATO og Sovjet-raketter i nordiske områder» e.l. som et alternativ til Norden-sone-parole uten brodd mot Sovjet).

Men, like viktig som utforminga av disse parolene, vil det være å komme enda ett skritt videre i å bygge opp en annen »overbygning» på kampen mot atomvåpna enn det NTA står for. At vi ifjor fikk inn forsvarsparola var et skritt i riktig retning.

Den markerer seg mot pasifisme og ettergivenhetspolitikk, at også land som Norge *er* trua av supermaktene, at forsvaret vi må bygge opp må være uavhengig av supermaktene og ikke bygge på masseødeleggelses-våpen, som er en forbrytelse mot sivilbefolkninga.

Vi må snarest avklare om vi skal kjøre fram en »overbygnings-parole» (og i de største byene lage seksjoner under denne) på »Forsvar av sjølråderetten», som både samler under seg atomparoler og forsvarsparoler. Det vil »politiser» forsvarsparola og koble kampen mot A-våpna klarere til kampen mot supermaktsaggressjonen.

Når det gjelder forsvarsparola, må vi stå hardere mot forsøka på å vri den over i SV-retning, å gjøre den til *først og fremst* en anti-NATO-parole (jfr. 1.mai-oppsummeringa i okt.-TF).

Det er vårt ansvar å jobbe ekstra hardt for at solidaritetsparolene på Afghanistan, Polen osv. får skikkelig oppslutning, sjøl om andre frigjøringskamper vil være mer framme i »nyhetsbildet». De større byene bør også ha med paroler som støtter folkene i Kampuchea og Eritrea.

Kampen for et sjølstendig PLO vil også være en sentral sak.

Vi avslutter dette punktet om målsettinger for 1.mai-arbeidet med å ta med at styrking av partiet, både som politisk kraft i klassekampen og organisatorisk ved å trekke folk nærmere til oss og rekruttere, hører med. Utover massearbeidet og den politiske kampen vi fører, så er KK-arbeidet på 1.mai og partifestene de viktigste sakene her.

4) TAKTIKKEN

HOVEDLINJA TIL DNA OG SV:

Vi har sagt litt om hva vi trur blir taktikken til DNA under punkt 1. Dette må følges opp, og partiet sentralt må komme med utspill når LO/DNA legger

fram sitt 1.mai-direktiv. Det er også viktig at partiet lokalt setter seg inn i taktikken lokalt, da innflytelsesrike personer ofte tiltemper DNAs taktikk ganske egenrådlig.

Alt tyder på at SV vil følge DNA som hovedregel. Siden det ikke er valgår, vil DNA ikke være så strenge med de i år, slik at det er sannsynlig at de går inn i »folden» igjen noen av de stedene der de brøyt ut i -83. Den objektive situasjonen i klassekampen kan imidlertid gjøre det vanskelig for mange SVere å ikke gå med i klassekamptoga. Vi må ha en taktikk for å utnytte dette - også for å splitte ut kampinnstilte DNAere/DNA-lag.

KLASSEKAMPTOG UAVHENGIG AV SAMORG HOVEDFORMA VÅR:

Fortsatt vil klassekamptog uavhengig av Samorg være hovedforma for de toga vi vil jobbe innafor, i den forstand at det er slike tog som vil danne basisen for den 1.mai-linja vi skal slåss for. Sjøl om vi skulle ende opp i et like stort antall akseptable enhetstog innafor Samorg, som tradisjonelle klassekamptog, så vil dette forutsette at vi har hatt *en sjølstendig organisatorisk plattform å føre den politiske kampen utifra*. slik at det er mulig å bygge på Samorg direkte.

Vi vil så sterkt vi kan understreke at *forhandlingene skal bygge på massestøtte*. Partiet må mobiliseres og vi må trekke med 1.mai-aktivistene. Agitasjonen på grunnplanet i fagforeninger og klubber er like viktig som diplomatiet. *Reelle klassekampkomiteer må være i gang seinest 20.mars*. (I de større byene tidligere, og forberedelsene må sjølsagt starte opp lenge før.)

SAMORG-TAKTIKKEN

Taktikken vi har ført overfor Samorg de siste åra står fortsatt ved lag. Vi går derfor ikke nærmere inn på den, utenom det som er berørt i avsnittet foran, unntatt et par saker:

- Vi går som hovedregel inn for å slåss fram best mulig enkeltparoler i Samorg, sjøl om sjansen for at de helhetlig sett blir klassekamptog i år er små. Dette som ledd i en langsiktig taktikk for å fravriste sosialdemokratiet det politiske grepet om fagbevegelsen.

- Talerspørsmålet må tas grundig. Det må tas opp *tidlig* og som *en del av det politiske grunnlaget for toget*. Kravet om at taleren skal stå for hovedgrunnlaget til toget må kjøres beinhardt. De etterhvert mange overgrepa fra sentrale DNAere må brukes for å slåss mot slike. Vi må forberede forslag på talere sjøl.

ANDRE TYPER ENHETSTOG:

Enkelte steder har vi hatt samarbeid med SV innafor FS/FFF- type-tog, eller FFF, AKP og SV har gått sammen om tog med et »nøytralt» navn. Det er et mål å binde SV til klassekamptoga, framfor at de skal gå i allianse med DNA, men vi må sjølsagt urdere hva dette får å si for det politiske grunnlaget for klassekamptoga.

Det er også et mål å trekke med andre grupper i 1.mai-arbeidet. Det er en del av alliansepolitikken til arbeiderklassen. Av andre politiske parti har dette til nå vært

V og UV noen steder. Standpunkt som at dette er feilaktig og forkludrer arbeiderklassen sin dag, vil vi markere oss i mot. Også her er det det politiske grunnlaget det skjer på som avgjør.

Vanligvis er vi imot å *begrense* 1.mai-markeringa til å dreie seg om en lokal kampsak, sjøl om den er stor. Sjøl folketoga i Tyssedal har ikke vært de *eneste* tilbuda på dagen. De har vært i tillegg til det allsidige toget fra Odda.

KOMPROMISSER

Vi har som mål å nå flesteparten av målsettingene våre for 1.mai. I enhetsforhandlingene går vi inn med dette som siktemål, vi starter ikke forhandlingene med å gå ut med minimumskrava!

Det vil være en vurdering av helheten som avgjør om vi skal godta eller bryte et forhandlingsforslag. Som rettesnor vil vi si at vi ikke kan gå med i tog som ikke har brodd mot sosialdemokratiet. Vi er ikke for noen våpenstillstand med sosialdemokratiet på 1.mai. Dessuten kan vi ikke være med i tog som har pro-sosialimperialistiske paroler eller ikke retter seg mot Sovjet.

PRINSIPP-PROGRAM-DEBATTEN

"ENHET - KAMP - ENHET"

Jeg hører til dem som synes utkastet til nytt prinsipp-program lå til høyre:

-på spørsmålet om partiets kommando i hæren

-en generell undervurdering av partiets rolle under sosialismen

-en undervurdering av faren for verdenskrig.

Diskusjonen til nå tyder på at vi er mange som har hatt innvendinger som dette. Derfor er det kommet endringsforslag fra »Noen kamerater i SK» som sto i bulletinnr.1, som tok opp de to

første sakene og som styrka klasseinnholdet i sosialismen. Det synes jeg var bra. Dessuten har flere, bl.a. P.G.Gr laget et nytt kapittel 3 som tar opp bl.a. spørsmålet om verdenskrig på en riktig måte.

Med andre ord: Det er bevegelse i diskusjonen, og etter min mening i riktig retning. Jeg derfor bekymra for tendenser til skyttergravstil og trussler om å »begynne for seg sjøl».

Vi har en tradisjon i dette partiet med

 Fortsettes side 29.

SKAU

KOMMENTARER TIL KVINNEUNDERSØKELSEN

Gjennomgående har kvinnene i vårt parti lang fartstid, og er svært erfarne. De har deltatt i arbeid med en lang rekke oppgaver og har stått i ledelsen for små og store kamper. Men vi finner dem lite igjen oppover i organisasjonen. Vi har få kvinnelige ledere, til og med lite avdelingsledere. Vi har svært mange kvinner med faglige tillitsverv, men kvinner blir ikke betrakta som kvinnelige ledere. Det er 41% kvinner totalt i partiet, men det er bare en kvinnelig DS-leder. I SK er det 20% kvinner.

Det er ofte snakk om å velge jenter til diverse styrer og oppgaver for at de «skal bli fostra», «vi må være villige til å ta en sjanse» osv. Men: Hovedpoenget er etter vår mening *ikke* at vi har *få* kvinnelige ledere. Vi trenger slett ikke velge inn jenter med begrunnelsen «de skal bli fostra» eller fordi «vi er så modige at vi tar en sjanse og velger dem inn». For det

finnes mange kvinner som har skolering og kamperfaring og organisasjonserfaring *nå*, i dag de er egentlig ledere, men undertrykkingsmekanismer holder dem nede, så de får ikke vært partiledere. Slipp kvinnene fram i ledelsen!

Dette er vår umiddelbare kommentar. Kvinneundersøkelsen har avslørt mange ting for oss, som det er helt nødvendig å følge opp. SKAU skal ha diskusjoner om disse spørsmåla sjøl, og har vedtatt å følge opp med nye retningslinjer overfor DS'ene, som et ledd i kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet. Det viktigste nå er at det blir reist en diskusjon i hele partiet hvor undertrykkinga blir avslørt, og hvor det må komme opp mange forslag til konkrete tiltak for å bekjempe den.

SKAU.

MER FRA

KVINNEUNDERSØKELSEN

Vi fortsetter i dette nummer av TF med å skrive om distriktstyrene. Vi har ikke fått svar fra alle DSe, og det er veldig sørgelig for oppsummeringa. Å svare har ikke vært viktig for DSene. Men de som har svart, har svart fyldig og nøyaktig, og vi har regna ut på dette grunnlaget.

HVOR MANGE PROSENT JENTER ER DET I DS?

Ingen DSe har 50% jenter eller mer. 20% av DSene har 40% jenter 20% av

DSene har ca. 30% jenter. Resten har mindre. Flere små DSe har ei jente.

HVOR MANGE PROSENT JENTER SITTE I DSAU?

Ett DSAU har 50% jenter, ingen har over 50%. 30% av DSene har ca. 40% jenter i AU. Resten har mindre, som regel ei jente.

HVOR MANGE JENTER I DIVERSE UTVALG

Det er veldig ulikt hvor mange utvalg DSene har, så det er ikke mulig å lage sammenlikninger. Men av de som har utvalg, kan en se at jentene jobber mest med KK og organisasjonssaker.

HVOR MANGE KVINNELIGE DS-LEDERE HAR VI?

Vi har en.

HVILKE OPPGAVER HAR KVINNENE I DSAU?

Hvis vi legger sammen alle kvinnene, blir det sånn: 23% er KK-ansvarlig, 23% er sekretærer, 11% er FU-ledere, 11% er kvinneansvarlig, 5% er studieansvarlig.

HAR DERE KVINNEANSVARLIG I DS?

25% har det med men bare halvparten av disse igjen sitter i DSAU. Bare i ett DS har kvinneansvarlig bare denne oppgava, de andre har andre oppgaver i tillegg.

HAR KVINNER INNLEDA PÅ DS-MØTER?

(Fra 1/8-82 til svare ble skrevet våren 83). Det virker som om de stort sett har innleda på områder der de sjøl har et spesialansvar (KK, organisasjonssaker). Ei har innleda om arbeidsprogrammet, ei om intern kvinneundertrykking, ei om »alle politiske spørsmål», ei om faglige spørsmål, ei har ikke innleda om noe.

FARTSTID I PARTIET?

Alle har vært med i 6-7 år eller mer (de fleste mye mer).

HVOR MANGE PROSENT ER AVDELINGSLEDERE?

I to distrikter utgjør kvinnelige avdelingsledere 50%. Ellers utgjør kvinnelige ledere 20-33%. Ett distrikt har ingen kvinnelige avdelingsledere.

HVOR MANGE OFFENTLIGE KVINNELIGE REPRESENTANTER FOR DS?

1/3 er kvinner, 2/3 menn.

HVOR MANGE KVINNER HOLDT TALE/APELL 1.MAI 1982?

I 70% av distriktene holdt en eller to eller tre kvinner taler eller appell. I 30% av distriktene holdt ingen kvinner tale eller appell.

Mange skreiv brev og kommentarer. Vi fikk så lyst til å trykke noen små biter av noen av dem i TF, enda vi ikke har mulighet til å spørre om lov. Men vi har bare tatt små biter som er ganske typiske for mange brev, og vi håper at brevskriverne ikke er sinna på oss for dette, men tvert imot synes at det er fint at deres meninger og erfaringer kommer litt fram.

Utdragene sier litt om hvordan undertrykkinga skjer.

»Vi er få, og gutter og jenter må gjøre alle typer oppgaver. Men det er hovedvekt av gutter som holder taler og hovedvekt av jenter som pynter og baker.»

»Jenter blir nærmest overhørt i diskusjonene.»

»Jentene blir møtt med overbærenhet eller småfliring hvis de uttrykker seg klønete eller upresist.»

»Det er en tendens i partiet til å overvurdere »pratmakere» (sier mye, gjør lite) og undervurdere »sliterne» som jobber jevnt og trutt med mer »usynlig arbeid». Dette rammer jentene spesielt hardt, men også endel mannlige kamerater (bla. arbeidere).»

»Hos oss er det flest kvinner som har trukket seg tilbake og forsvunnet stille og rolig ut av partiet.»

»Vi har ei jente som er kjempetøff utad, men internt overkjøres hun til stadighet av mennene.»

»En mann kan si at han er *litt* uenig.

Han får straks en masse oppmerksomhet. En kvinne kan si at hun er *helt* uenig. Hun får ikke noen innlegg mot seg i det hele tatt, eller bare ett.»

»Linjer for kvinnepolitikk og for KF har jeg aldri vært med på å diskutere i avdelinga.»

»Mange oppgaver er svært kortsiktige - du må løpe over en kort periode. Mange jenter kan ikke det - dermed blir det smått med oppgaver.»

»Det gutta gjør er så jævla viktig at jentene må bli hjemme og passe unger.»

»Jeg er taus i de fleste forsamlinger, men i forsamlinger med bare jenter er det lettere.»

»Jeg har aldri vært med på at jenter har villet slåss seg til viktige oppgaver. Jeg tror det fremdeles ligger på et plan hvor vi må dytte og presse hverandre i gang på å ta ansvar og stikke huet fram.»

»Jeg tror at kvinnfolk sier nei fordi de ikke tør, ikke fordi de ikke har nivå på lik linje med mannfolk. Vi må derfor slåss med oss sjøl, og samtidig få støtte og oppmuntring fra de vi jobber sammen med.»

»Jeg synes det vitner om lavt nivå i kvinnepolitikk i partiet, at hver gang et kvinnepolitisk spørsmål kommer opp, står skillelinjene i DS *alltid* mellom mann og kvinne. I andre politiske spørsmål går aldri linjene slik.»

»Jeg tror det er viktig å skolere mennene i ulike sider av kvinneundertrykkinga for at de skal ta spørsmålet mer alvorlig.»

»Det har fungert fint når jenter har fått ansvaret for en oppgave sammen.»

»Jentene blir sammenlikna med flinke mannlige kamerater, gjerne »faglige», og kommer ofte til kort: hva har *hun* gjort da?»

»Jentene i partiet blir for lite spurt og

stilt for små krav til. De »får lov» å bli passive. Mitt inntrykk er at de som er mest aktive er enslige jenter. Jenter med mann, barn og jobb blir lett passive.»

»Jeg synes at mennene i partiet har flere interessante oppgaver enn jentene.»

»Jeg tror ofte jenter blir spurt, men svarer nei, fordi vi ikke tror vi klarer det.»

»Ungene er i seng kl. 20.30. Jeg vil studere skikkelig, men etter kl. 22. klarer jeg det ikke.»

»Få jenter i ledelsen betyr mange oppgaver samtidig. Kvinner er ofte veldig samvittighetsfulle og tar oppgavene alvorlig og sliter seg ut.»

»Rot og sommel i DS med seine innkallinger osv. rammer jentene hardest. Har liten sjøltillit, vil ha tid til å forberede seg til å delta i diskusjonen. »Mange klager på at de er en »salderingspost», dvs. at når det mangler folk til en oppgave, finner man alltså ei flink jente som kan slutte med det hun driver med, og settes på oppgava (se også forrige TF om hvor lenge jentene hadde hatt sin nåværende oppgave.) Ei sier det slik: »De som ser bort fra at kvinnene ønsker å kunne litt om det vi skal jobbe med, ikke bare tar oppgaver på rutine. Hvis vi ønsker at kvinner i større grad skal utvikle seg til politiske ledere, må vi gi tid og anledning til å jobbe skikkelig med oppgavene vi får, så vi kan tru på at vi greier det. Grundighet er ikke bortkasta for mannfolka heller.»

I steden for å lage en oppsummerende artikkel, har vi altså noen av kvinnene snakke sjøl. De kommer med en rekke meninger, erfaringer, påstander. Hva er bedre som utgangspunkt for en diskusjon i avdelinger og DS'er? Ta et standpunkt til det kvinnene sier!

Hilsen Kvinneutvalget.

8.MARS

8.mars-diskusjonen om internasjonal solidaritet nærmer seg på nytt. Vårt (partiets) standpunkt er - som tidligere - at det er helt nødvendig at parolegrunnlaget 8.mars har paroler som retter seg mot begge supermaktene og som støtter folkenes kamp mot supermaktenes invasjoner, overgrep og innblanding. Absolutt minimum må være å slåss for paroler om støtte til kravet om Sovjet ut av Afghanistan. Vi slåss mot begge supermakter, og vi går inn for paroler som krever nei til USA-innblanding i Mellom-Amerika - eller USA ut av Grenada. (I tillegg vil vi gå klart mot »fredspolitiske» paroler med pasifistisk innhold, men det er en litt annen diskusjon enn den jeg tar opp her).

VI VIL HA POLITISK KAMP

Dette er et standpunkt vi slåss for i KF og i kvinnebevegelsen. Motargumentet mot vårt syn er vanligvis at 8.mars er en internasjonal *kvinnedag* - da er det viktigst å ta opp krav som forener kvinner i Norge, andre saker (ofte kalt »allmennpolitiske saker») kan vi ta opp ellers i året. Men dette argumentet dekker ofte et annet. Realiteten er at enkelte innen kvinnebevegelsen ikke ønsker å kritisere Sovjet og truer med splittelse hvis de ikke får viljen sin. Derfor er det mange progressive som ikke ønsker å ta opp slike spørsmål: det vil føre til politisk kamp og kanskje splitte 8.mars-fronten. Diskusjonen om hvorvidt man skal legge vekt på internasjonale paroler blir derfor ofte et *røykteppe* for å unngå diskusjon om Sovjet i Afghanistan og USA i Latin-Amerika. Vår målsetting må være å få en åpen og direkte diskusjon om hvordan Sovjet og USA herjer i verden og om betydninga av internasjonal

solidaritet.

Litt om våre argumenter. Kari legger i sitt innlegg i forrige TF så vidt jeg kan skjønne hovedvekt på å vise at Sovjet ut av Afghanistan også er et kvinnepolitisk krav. Jeg er enig i at det er det, men mener at det i vår argumentasjon er viktig å stå på 2 bein.

BETYDNINGA AV AFGHANISTAN-PAROLE

Supermaktene har delt verden mellom seg. En foreløpig oppdeling. Sovjet har kontrollen over Øst-Europa. Invasjonen i Afghanistan viste at Sovjet er villig til å gå til invasjon i et land utafor Øst-Europa. Sovjet er villig til å utrydde et helt folk for å tjene sine strategiske interesser.

Invasjonen i Afghanistan er en prøvestein for Sovjet. Hvis det afghanske folket gir opp kampen for sin frihet, vil Sovjet ha et sterkt eksempel overfor andre land. Hvis folket i Afghanistan vinner kampen for sin nasjonale uavhengighet, er det i like stor grad et eksempel for andre folk: det nytter å kjempe, små land kan vinne over store land. Slik som Vietnam over USA.

En av de største drivkreftene bak utviklinga av verden i dag er motsigelsen mellom imperialismen og den tredje verdens folk. Motsigelsen har til ulike tider ulike brennpunkt, som gjør at vi tydelig kan se og forklare motsigelsen. I dag ser vi brennpunktet Sovjet / Afghanistan (og USA/Mellom-Amerika).

Det Afghanske folket kjemper alles kamp mot Sovjet. Først ble det en stor internasjonal reaksjon mot Sovjets invasjon. Etterhvert ble Afghanistan »solgt» for å fremme »avspenning» og »nedrustning» i Europa. Et godt navn på

dette er eurosjåvinisme.

Vant Vietnams folk bare ved egne krefter? USA blei slått på slagmarka. Vietnams folk fikk også materiell støtte fra solidaritetsbevegelsene over hele verden. USA blei slått i verdensoppinionen. USA blei avslørt som folkemorder og imperialismakt. Solidaritetsbevegelsen pressa fram fordømming i internasjonale organer. Dette viser betydninga av solidaritet med det afghanske folket.

FORDI DET ER VIKTIG

Dette synet må vi slåss for i KF og i kvinnebevegelsen 8.mars. Vi mener at dette er et *almenpolitisk* spørsmål av så stor betydning at kvinnebevegelsen må ta stilling, velge side. Det er viktig å se at selv i Oslo har de andre kvinneorganisasjonene gått med på KFs krav om at også almenpolitiske paroler kan ha plass i toget. Og typisk nok - ingen har satt spørsmålsteget ved parolen »Nei til atomvåpen» - det tas som sjølsagt at det er et så *viktig spørsmål* at det skal ha plass 8.mars.

Kampen står derfor først og fremst om betydninga av kampen folket og frigjøringsbevegelsene fører mot supermaktene, spesielt om betydningen av det Afghanske folkets kamp mot Sovjet. Slike diskusjoner bør vi reise - tidlig i 8.mars-arbeidet.

OGSÅ KVINNEPOLITISK SPØRSMÅL

Det er også slik at det er et viktig kvinnepolitisk spørsmål om vi reiser konkrete paroler mot supermaktene 8.mars. (Se også Karis innlegg i TF-oktober).

I verdenssammenheng, bl.a. på FNs kvinnekonferanser i Mexico og København har det vært et stridsspørsmål mellom kvinner i 3.verden og kvinner fra

vesten om hvorvidt konferansene skulle gå imot imperialism, rasisme og sionisme eller begrense seg til mer dagligdagse kvinnekrav.

Mange kvinneorganisasjoner i den tredje verden legger vekt både på det konkrete massearbeidet blant kvinner, alfabetisering o.l. og politisk støtte til kampen.

Det er også slik at imperialismen/supermaktene undertrykker kvinnene særegent, selv om vi ikke har vært så flinke til å få det konkret fram. Kari nevner bl.a. at hoveddelen av alle flyktninger i verden er kvinner og barn.

Alt dette understreker at virkelig kvinnesolidaritet med kvinnene i den tredje verden og i land som feks. Polen krever også støtte til kampen mot imperialismen og supermaktene.

Dette er etter min mening et viktig argument for å legge vekt på internasjonal solidaritet 8.mars. Når vi skal argumentere for de konkrete parolene, som Sovjet ut av Afghanistan, vil det i tillegg være nødvendig å legge vekt på det første argumentet, Afghanistans betydning som eksempel.

VI ER FOR YTRINGSFRIHET FOR KVINNER

Vi har ved en del anledninger lagt stor vekt på argumentet med at kvinner har rett til å mene noe om alle viktige spørsmål. Det er kvinneundertrykkende å si at kvinneorganisasjoner/kvinner ikke skal uttale seg om verden. Vi mener at dette - selv om det er riktig - er et underordna argument i debatten om 8.mars. Bl.a. fordi det kan avspore debatten om 1 og 2. Det er først og fremst aktuelt som motargument mot folk som hevder at slike spørsmål overhode ikke er noe for kvinneorganisasjoner/kvinnedagen, og mot dem som mener at kvinner bare skal mene noe om fred, fordi kvinner er så

»fredelige».

UENIGHET I PARTIET

Blant medlemmer har vi hvert år - i allefall i Oslo - diskusjon om hvor viktig Afghanistan-parola er i forhold til enhet med andre kvinneorganisasjoner. Skal vi bryte på Afghanistan? Som Sara i forrige TF vil jeg utfordre partiet til å ta den diskusjonen alvorlig. Her vil jeg bare utfordre dem som mener at enheten er viktigst. Grunnleggende ser jeg det som et spørsmål om hvem som er våre viktigste

allierte - de som kjemper mot Sovjet i Afghanistan, eller pro-sovjetiske krefter i kvinnebevegelsen i Norge. Sjølsagt skal vi ha en taktikk for å vinne størst mulig del av kvinnebevegelsen for vårt syn og det tror jeg er mulig, men som kommunister må vi ikke miste perspektivet. Kampen mot imperialismen og supermaktene er internasjonal. I dag trenger Afghanistan og andre vår støtte, i morgen kan det være vi som trenger støtte.

Er vi for proletarisk internasjonalisme, eller er vi ikke?

Hilsen Mette
På vegne av Kvinneutvalget.

SVAR FRA STÅLKONSTRUKSJONER

I TF-august retter DS kritikk til kameratene på TMV og Stålkonstruksjoner (SK).

På den ene sida tar DS sjølkritikk for ikke å ha bidratt til å lede og samordne kampen på TMV og SK, en sjølkritikk vi slutter oss til. På den andre slår de spørsmålet om reformisme og kommunistenes rolle på de to plasser i hardtkorn. Sjølkritikken burde tydeligvis også ha omfatta en manglende kjennskap til kampen for bevaring av Stålkonstruksjoner, ettersom DS-kritikken på ingen måte tar hensyn til de klare forskjellene mellom de to plassene. Det er i det hele tatt ikke samsvar mellom overskrifta på kritikken og innholdet ettersom konkret kritikk av SK er mangelfull.

Dette er ikke noe forsøk på å reinvaske kommunistenes rolle på SK, snarere et forsøk på å gi et mer sant bilde av situasjonen. Først til hva jeg er enig i av kritikken som angår SK. Riktignok nevner ikke DS-kritikken SK i pkt. 2, men 1-times aksjonen ble også

gjennomført på SK, sjøl om det var og er motsigelser på dette spørsmålet i avdelinga.

Jeg er også enig i at kritikken om manglende massemobilisering er delvis rett. I en periode blei for mye vekt lagt på forhandlinger, diplomati, undersøkelser, utarbeiding av konkrete planer osv., et arbeid hvor kun et lite mindretall av klubbens medlemmer var engasjert, sjøl om de involverte la mye vekt på å få ut informasjon om det som blei gjort til de ansatte.

Det manglende grepet om politisk mobilisering på ei aksjonslinje førte til pessimisme og oppgitthet blant arbeiderne. Dette resulterte i at første gang klubbstyret reiste forslaget om å gå til slike drastiske aksjoner som nå er bebuda, så falt forslaget med dunder og brak, og klubbstyret sto ikke lenger på forslaget.

Situasjonen nå har endra seg radikalt. Dette har sammenheng med flere faktorer. For det første arbeidet som GM, nåværende klubbformann har gjort som

arbeidsutvalg mot nedlegging, i å avsløre Akerledelsen lokalt og sentralt sitt råtne spill om arbeidsplassen ved SK. Dette har skapt forbitrelse og klassehat blant arbeiderne og istedenfor å resignere når arbeidsplassene står ved graven, er de mer kampinnstilt enn noen gang.

Kampen på SK sett under ett mener vi absolutt ikke har vært prega av reformisme i den forstand at klassesamarbeidene har styrka seg. Hvis DS mener det må de for all del komme med konkrete eksempler. For vår del vil vi vise til de vedtak klubben har fatta og de aksjoner klubben har gjennomført.

Vi deltok riktignok i 1-timesaksjonen, men da McKinsey var på befarig var det en spontan »sitt-ned«-aksjon med full oppslutning. Vi har dessuten streika under et styremøte og 2 timer i forbindelse med aksjonsdagen for bevaring av TMV og SK som munna ut i Samorg-demonstrasjonen om kvelden.

Klubben har dessuten enstemmig vedtatt å holde igjen skaftene til Aker Verdal, som er vårt siste oppdrag og er planlagt overført til Verdal i begynnelsen av påskeuka. DS/FU framhever sjøl dette i en løpeseddel som en framtrede aksjon. Vi er likevel enige i at dette kom seint igang. Vi har aldri gitt inntrykk av å være i samme båt som eierne. Det betyr ikke at vi er motstandere av å utnytte motsigelser i borgerskapet og inngå midlertidige allianser.

Igen spør vi DS om det er uttrykk for

reformisme og klassesamarbeid når vi i vedtaks form anmelder Aker Trøndelags ledelse for trygdemisbruk og krever at Aker Trøndelags ledelse med Prey Larsen i spissen må sparkes ut av styret for bedriften. På ett område, et viktig område riktignok er vi prega av reformisme. Det gjelder spørsmålet om å spre revolusjonær propaganda (KK, løpesedler osv.), og manglende grep om å utvikle folk til revolusjonære og knytte dem nærmere til partiet. Vi innrømmer at dette er feil, men sjøl om det er begrensa hva et ytterst beskjedent antall kommunister kan få til når de sitter til oppover øra i fagforeningsarbeid og tillitsmannsarbeid og alt det medfører i en situasjon lik den vi har vært gjennom.

Til orientering kan vi opplyse at vi endelig har tatt opp et KK-abonnement til klubbkontoret.

At denne form for reformisme rir distriktet som helhet er vi ikke i tvil om. Et godt eksempel på dette er at det først like oppunder påske foreligger distribuert partiets eneste offentlige propaganda i form av en løpeseddel fra FU som tar for seg kampen for arbeidsplassene i Trondheim med SK, TMV, og Ila Jern som eksempler.

Det vil føre for langt å gå inn på kritikken av kommunistene på TMV i dette innlegget, vi overlater det til kameratene der. Vi utfordrer forøvrig DS til å reagere på vårt svar og å komme med konkrete eksempler på påstandene sine, hvis de i det hele tatt har noen.

Conrad og Sverre.

SVAR

1. Dette svar burde kommet før. Kritikken sto i lokalbladet i mars, svar fra Stålkonstruksjoner i lokalbladet i mai. Spesielt uheldig er det at kritikken kom i TF-august uten at svaret fra Stålkonstr. ble referert. Dette er vår feil.

2. Det er riktig at vedtaket ikke tar hensyn til de klare forskjeller mellom plassene. Jeg skal derfor også prøve å skille ut den kritikk som også rammer Stålkonstr.:

a). Linja: »Lykken er å komme ut av Aker.» Så vidt vi vet var dette ei

enstemmig linje fra alle klubbene som knekte all felles kamp mot F.Olsen i fødselen. Dette kommenteres ikke.

b).Times-aksjonen. Denne nevnes, men var den feil eller riktig? Etter vår mening passet den inn i borgerskapets ideologiske kjøp om at arbeiderklassen har ansvaret. I tillegg førte den oss i en defensiv start på kampen.

c).Manglende massemobilisering. Det er enighet om at dette kom for seint i gang. Samtidig er jeg enig i at det er stor forskjell på TMV som aldri samla sloss for ei kamplinje og Stålkonstruksjoner som førte kampen nesten fram til okkupasjon. Samtidig må det slås fast at når arbeidsstokken til slutt lot seg lure av fellestillitsmann Huglens muntlige løfter på vegne av Aker, så skyldes dette iallfall delvis manglende avsløring av sosialdemokratenes forræderi. Samme feil kom tidligere fram, da hverken TMV eller

Stålkonstruksjoner oppfordret til politisk streik på tvers av Samorg (også FU's feil). Det må også være en grunn til at Huglens bløff ikke har kommet offentlig fram. Heller ikke bystyrets nei til 5.mill-garanti og DNA's Per Berge sin trussel om å bruke tjenestereglementet mot foreninga ved Trondheim Trafikkselskap da de støttet dere, er kjørt offentlig ut.

3.Av TMV kan vi lære dyktig diplomati. Av Stålkonstruksjoner kan vi lære diplomati og avsløring av AKER/INDUSTRIFONDET og et forsøk på framskreden aksjonsform. Av begge kan vi lære at uten å innse at sosialdemokratiet er en viktig fiende og ikke en taktiskallierte med feil, er det fullstendig umulig å vinne.

For DS-Truls.

DELEGATKONFERANSE - NES STILLING

Dette er en kommentar til Torunns forslag til vedtektene og hennes artikkel i august 1983.

Først. Jeg har også tidligere hatt den oppfatninga at disse konferansene er en del av henholdsvis Landsmøtet og Distriktsmøtet. Jeg tror også (uten at jeg har undersøkt det) at det fins dekning for et slikt syn i dokumenter fra SK i forbindelse med innkallingen av Landsmøtet i 1980.

Når det gjelder vedtektenes »bokstav», synes jeg dette er tvetydig. Som Torunn sier kan ordet »sjølve» i 4.avsnitt i §7 tolkes slik at konf. er en del av møtet, men ikke »sjølve» møtet. Men dette kan jo også leses den andre veien, slik at det bare er henholdsvis LM og DM som er »sjølve» møtet. Videre nevnes disse konferansene ikke ved navn i vedtektene

(Delegatkonferanser er et navn de er gitt i partiets »dagligtale» og skrift). Det er i 4.avsnitt i §7 dette er tatt opp. Sitat: »Dersom krava til sikring av partiet gjør det nødvendig, kan sentralkomiteen beslutte at delegatene igjen gjennom demokratiske valg blant seg velger ut et mindre antall som møter på sjølve landsmøtet eller distriktsmøtet.» Dette er altså tatt opp som en del av valgreglene til LM og DM.

Jeg mener at de problemene rundt disse konferansenes status som Torunn peker på er helt reelle. Det kan ikke være slik at f.eks. medlemmer av SK/DS stiller med bundet mandat fra vedtak disse organa har gjort når de møter som delegater for sitt lag på enten det er delegatkonferanser, DM eller LM. En delegat er en delegat, og må være suveren

i sin stemmegiving som delegat - kan ikke bindes av noen. Ellers er ikke grunn-organisasjonenes delegatrett reell.

Men jeg synes ikke Torunns forslag løser problemene. For hvis det skal være slik at delegatkonferansene er en del av LM/DM, må de jo være overordnet henholdsvis SK/DS. For Landsmøtet og Distriktsmøtet er de høyeste organa i partiet på sitt plan. Og det holdes jo flere slike delegatkonferanser på ulike tidspunkter foran et LM eller DM. Og da kan de hverken hver for seg eller til sammen (!) være overordnet et SK eller DS som skal fortsette å jobbe fram til LM eller DM velger ny ledelse.

Jeg skal ikke si at dette er mitt endelige standpunkt til hvordan dette bør løses, men foreløpig mener jeg:

Problemene som er oppstått knytter seg først og fremst til DS- og

SK-medlemmenes stilling på delegatkonferansene, og da bør vi prøve å løse det vedtektsmessig ved å slå fast at »en delegat er en delegat».

FORSLAG

I §7, 6. avsnitt. Inn etter: »Stemmerett på landsmøte og distriktsmøte har bare valgte delegater.» Nytt: »Ingen organer i partiet kan binde delegatenes stemmegiving i noe spørsmål eller i noe fora de deltar som valgte delegater.»

(NB! Dette er mine personlige meninger, Vedtektskomiteen har ennå ikke tatt stilling til de ulike forslagene til vedtektsendringer.)

Hilsen Kåre

Medl. av Vedtektskomiteen.

AFGHANISTANKOMITEEN – ELLER IKKE?

Diskusjonene om å være med i »Nei til Atomvåpen» eller ikke har pågått i det vide og brede både i TF og i KK. Mange partikamerater mener fortsatt at dette er et av de store problemene. Det blir drevet for lite fredsarbeid, påstås det, og så sitter folk på rompa og er handlingslamme.

Men når kommer diskusjonen om vi skal være med i Afghanistan-komiteen? Partiet er veldig flink til å ta med støtte til frigjøringskampen i Afghanistan i festtaler. Men når det gjelder å følge opp disse vakre ord i praksis, er situasjonen begrædelig.

Har dere glemt diskusjonene om krigsfare? Gjelder ikke prinsipp-programmet lenger, som fastslår at Sovjet er den farligste supermakta?

Sammenhengen mellom å se dette og at anti-sosialimperialistisk arbeid er det

viktigste fredsarbeidet i dag mangler.

Vi som jobber i Afghanistankomiteen er noen få tordenskiolds soldater. Dersom partiet ikke snarest setter inn flere krefter både sentralt og utover landet, vil hele organisasjonen snart falle sammen som et korthus. Kan partiet ta ansvar for det?

Kan dere, partikamerater, ta på dere ansvaret for at Sovjet får krige i »fred» i Afghanistan?

Dessuten vinner vi aldri fram med vår sosialisme før Andropovs fraser om sosialisme er avslørt. Den beste metoden å gjøre det på er å påvise Sovjets imperialisme i Afghanistan på samme måte som USA's imperialisme ble avslørt i Vietnam.

Afghanistan-aktivist.

KRITIKK AV FU I AKP(M-L)

Partiet sviktet sin oppgave som kommunistparti (streikestøtteparti) under Catering-streiken på Statfjordfeltet i høst.

Når det gjelder bakgrunnen for streiken, så vil jeg vise til mitt innlegg til KK (som ikke ble tatt inn i avisa), kopi av innlegget er vedlagt. I tillegg vil jeg føye til en del viktige argumenter.

-Streiken var ikke innrettet på at andre enn de statfjordansatte skulle få sparken, dette var en sosialdemokratisk »tolking» av streiken (av kake-teori typen).

-Streiken rettet seg mot oppsigelsene som sådan, og var altså en kamp for trygge arbeidsplasser, rettet mot kontraktor-systemet. Det dreide seg om kvinnearbeidsplasser.

-Streiken hadde mektige fiender: Hundrevis av sultne oljearbeidere opptrådte disiplinert og solidarisk, men det kunne lett ha utviklet seg en »storm kjøkkenet» stemning. Som virkelige motstandere hadde de Norske Chalk, Mobil, Rettsapparatet, Norske Chalk-ansatte på sør-feltet, under ledelse av sosialdemokratiske splittelsesmakere osv.

-Streiken var ulovlig, og hadde en framskreden og militant form. (Okkupasjon av helidekket, for å hindre flybåren mat til feltet, helidekket er område som er forbudt for uautorisert personell. Blokkade av kraner, for å forhindre forsyninger fra supplybåter.)

KK's rolle overfor streiken taler for seg, to små NTB-meldinger og trykking av

Målfrid Låte's angrep på streiken uten kommentarer. I tillegg ble mitt innlegg (få ut fingern) nektet tatt inn fordi det var anonymt, i tillegg til dette ga jeg KK-redaksjonen telefonnr., og konkrete anvisninger for hvordan de skulle få tak i de streikende sjøl, dette ble ignorert. Til slutt trykkes en uttalelse fra FU. Den har en form av typen »på den ene siden, på den andre siden», men er i innhold et angrep på streiken. (»Streiken fører til splittelse»)

Opprinnelig fikk 126st. sparken, hvorav 87 på Statfjordfeltet. Etter streiken får 37 stk. fortsette som før, 14 går inn som sykeavløsere som betyr fast lønn, og så godt som fast skiftplan, ytterligere 14 får omgjort oppsigelsen til permisjon. Tallet på oppsagte er altså redusert fra 126 til 61, i tillegg har de streikende fått en helt ny sjøltillit og kamperfaring.

Når FU hevder at streiken virket splittende, mener dere da at de statfjordansatte i Norske Chalk skulle stått sammen med de Chalk-ansatte på sørfeltet, og godtatt 126 oppsagte i stedet for 61?

Enten er dere blitt sosialdemokrater i FU, eller også har dere blitt sløve, og rådført dere med sosialdemokrater. Svar imøtesees med spenning, gjerne i intern-prensa.

Drillpipe-Kalle.

INNLEGGET SOM BLE SENDT KK

»FÅ UT FINGERN»

Målfrid Låte, forbundsstyremedlem i

NOPEF, hevder at streiken blant de catering-ansatte på Statfjord-feltet er reaksjonær, at det er en streik for at folk

med lengre ansienitet enn dem sjøl skal få sparken. Sånne toner har jeg hørt mange ganger før, i forbindelse med streiker, at jeg kjenner dem igjen. Det som er nytt, er at KK trykker et sånt utsagn, uten andre kommentarer. Det kan vanskelig bety annet enn at påstanden blir tatt for god fisk. Det ser altså ut til å ha skjedd flere forandringer med KK, det er ikke bare klassikerne som er fjernet fra lederspaltene.

Streiken dreier seg om en kamp for å normalisere og fornorske arbeidsforholdene i Nordsjøen. Norske-Chalk er et catering (hoteldrift) selskap som har kontrakt med Mobil om hoteldriften på Statfjord-B og Flotellet Safe Gothia på Statfjordfeltet. De har også kontrakt på hoteldrift av en del flyterigger på Ekofisk og Frigg-feltet. Når nå et par av disse flyteriggene tas ut, skal altså folk sparkes etter såkalt ansiennitet. Det er samme prinsippet som om kontorlokalene til Statens Veivesen brant ned på Voss, da måtte folk permitteres etter ansiennitet, 3 i Horten, 1 i Vardø osv. Fordi disse har kortest ansiennitet i den samme staten.

Catering-personalet på Statfjord-feltet har lang ansienitet, noen av dem har jobbet der helt fra feltutbyggingen startet. Den gang hadde SAS-catering

kontrakten på hotell-driften. Disse kontraktene blir fornyet med jevne mellomrom, dette har ført til at Norske-Chalk har overtatt en del av denne kontrakten, og stort sett de samme folkene. Det er dette kontraktor-systemet som skaper usikre arbeidsplasser, og som vi må komme til livs. Statfjordarbeidernes forening har bla. gått inn for at disse kontraktorfunksjonene overtas av operatørselskapet, og gjøres til en fast del av driften, med faste arbeidsplasser, dette vil gjøre arbeidsplassene mer siviliserte, og lik systemet på land.

Sjøl kjenner jeg Norske-Chalk fra utsida, dvs. at jeg tilhører gruppen som får melk og brød under streiken. Dette selskapet representerer en arbeidskultur som etter min mening bør kjeppjages ut av landet. Det har vært bråk med dem helt fra starten. Sjonglering med de ansatte. Folk må ringe uagen før, for å høre om de skal på jobb, de veit ofte ikke hvilken jobb de blir satt på, eller om de skal gå natt eller dagskift. Det er disse tilstandene streiken retter seg mot. Dersom ikke KK og partiet kan støtte denne streiken, så veit jeg ikke om de fortjener namnet Arbeidernes Kommunistparti.

Solidarisk hilsen
Drillpipe-Kalle.

STYRK ØKONOMIEN – BRUK NY VERDEN

I forbindelse med kursene på Dokka har sikkert de fleste partimedlemmer observert at det er Studieforbundet Ny Verden som er arrangør. Mange regner sannsynligvis med at dette er den eneste aktiviteten til Ny Verden (NV). Men det er slett ikke tilfelle. Studieforbundet koordinerer studier og kurs på mange

områder - og faktisk i hele landet.

NV ble godkjent som studieforbund av Kirke- og Undervisningsdepartementet i 1982, og får dermed økonomisk tilskudd til å drive kursvirksomhet. 1983 er det første året hvor det er blitt gitt en skikkelig bevilgning fra departementet - og til forskjellige studietiltak vil vi i år

bruke noe i overkant av 100.000 kroner. I tillegg får vi øvelgninger for pedagogisk utviklingsarbeid, noe som bla.a. betyr støtte til arbeid med hefter og bøker som brukes i vår studievirksomhet. Støtte til foredragsholdere på kursene blir også gitt.

BRUK STØTTEORDNINGENE

Hoveddelen av den støtten som er utbetalt fra Ny Verden kommer fra sommerleirene og kursene på Dokka. Men noen distrikter har også utmerket seg ved å avholde kurs/seminarer og brukt støtteordningene for å redusere sine utgifter til kursene. Vestfold er et fylke som utmerker seg ved å gjøre bruk av NVs muligheter for å gi økonomisk støtte. Men de fleste distrikter avholder en rekke kurs uten at de benytter seg av de muligheter som finnes. Det skyldes sannsynligvis at man mangler kunnskaper om ordningene.

Hovedbetingelser for å få støtte er:

- 1.Studietiltaket må vare i minst tre dager og 12 skoletimer
- 2.Deltakerne må være fylt 14 år.
- 3.Minst fem deltakere (pluss en ringleder som også kan være lærer) gjennomfører minst 3/4 av møtene.
- 4.Studiematerialet må være offentlig tilgjengelig.
- 5.Arrangementet må være godkjent av Ny Verden.

Dette betyr f.eks. at et kurs i Kapitalen som går over tre dager (kvelder) er berettiget til økonomisk støtte. Det samme gjelder en grunnsirkel. Avholdes det et seminar som starter på fredag og avsluttes på søndag, så er dette stønadsberettiget.

Flere detaljer om støtteordningene kan dere få ved å skrive til Studieforbundet (som leier et lokale hos Oktober forlag) og har postadresse: Boks 6561 - Rodeløkka, Oslo 5. Tlf. 02-35 35 61.

PN.

TO FORSLAG TIL STYRKING AV PARTIDEMOKRATIET

Avdelinga vår har under vedtekstdiskusjonene kommet fram til to måter å styrke partidemokratiet på. Det ene har vært framme før - det vil vi gjerne støtte og argumentere for: en kontrollkomite som en slags ombudsordning for grunnplanen. Det andre, som vi sjøl vil foreslå: Å sikre at opposisjonen blir representert på landsmøtene ved kvoteordning.

KONTROLLKOMITE

Vedtektene har bestemmelser om sikkerhet og fraksjonsvirksomhet som vi støtter. Svakheten ved disse

bestemmelsene er at de beskytter en partiledelse dersom den står på avvikende kurs fra medlemsflertallet og pukker på å gjøre det. Dette gjør i beste fall partiapparatet og partidemokratiet tregt og byråkratisk, i verste fall ortodokst og/eller manipulerende. Vi foreslår derfor at man for neste landsmøteperiode gjennomfører en prøveordning og velger en kontrollkomite for. neste landsmøteperiode med følgende mandat:

- Å tilse at alle landsmøtevedtak følges opp av SK
- Å tilse at alle henvendelser fra medlemmer og lag blir besvart innen rimelig tid.

- Å tilse at alle vesentlige diskusjoner i partiet struktureres slik at enkeltmedlemmene får innvirkning på kursen og resultatet av dem.

- Å organisere /sammenfatte kritikk som dukker opp spredt i partiet, men som i dag pga fraksjonsparagrafen ikke kan utgjøre noen organisert kraft.

Kontrollkomiteen må ha adgang til alt skriftlig materiale i forbindelse med møter i SK og arbeidsutvalget, og den må ha fri spalteplass i TF - usensurert av SK. Argumentet om at dette vil være en parallell til SK aksepteres ikke av oss.

KVOTEORDNING FOR OPPOSISJON TIL LANDSMØTET

Deltakerne til landsmøtet velges av flertall på distriktsårsmøtene. Svært ofte betyr dette at folk som er konsolidert på SKs meninger og syn blir innvalgt til landsmøtet. Dersom et flertall av medlemmene har sammenfallende meninger, er det selvfølgelig rimelig at

dette kommer til uttrykk i et flertall på landsmøtet, men det er urimelig at opposisjonen overhodet ikke er representert der, og det kan godt være tilfelle slik ordninga er i dag. Vi mener at partiet må *sikre* at opposisjonen blir skikkelig representert på landsmøtene. Og vi mener at dette må skje ved en kvoteordning slik at de fleste landsmøtorepresentantene velges som nå, men at resten pekes ut av distriktsmøtene etter retningslinjer som sier noe om at distriktsmøtene sjøl vurdere hvilke spørsmål de vil sikre opposisjonen på, og noe om kvotenes størrelse.

Det siste kan vi ikke forestille oss noe om i og med at vi ikke kjenner tall nok til å komme med forslag. Kanskje 1/3 av landsmøtet burde gå inn i en slik kvote.

Disse to forslagene vil være et svar på en god del av kritikken av vedtektene som peker på at SKs muligheter for manipulering og innavl, uten at det svekker partiets slagkraft.

For avd. Tr.heim, Øyvind.

BRYT MED SKP!

I TF fra august påpeker »Rico» meget riktig den utviklinga SKP har hatt de siste åra. Jeg kunne gjerne lagt til ei hel del for å understreke den revisjonistiske utviklinga i dette partiet, men hovedlinjene skulle vel være klare i dette spørsmålet. SKP har i alle viktige spørsmål brutt med marxismen under dekke av oppgjøret med dogmatisme og feil innafor marxismen. Sånn sett er det viktig å lære av eksemplet SKP, og partiets utvikling bør være et varsko i vår hjemlige debatt.

Det forundrer meg at vi fremdeles har forbindelser med SKP. Nå er sikkert disse forbindelsene ganske kjølige, men formelt er SKP vårt søsterparti og vi regner dem som ei del av »familien».

Etter det jeg veit om forholda i den

svenske ml-bevegelsen og SKP vil jeg påstå følgende: Det finnes ingen kjempende opposisjon i SKP, de er enten ekskludert (folka rundt den tidligere partisekr. Per Åke Lindblom), gått ut av parteit (som Klas Borell eller tidligere SKPere i Göteborg, nå organisert som ei studieforening) eller gått i passivitet, men formelt medlemmer av SKP (som Marika Holmberg).

Å tru at SKP kan reddes vil jeg påstå er rein og skjær ønsketenkning. Ingenting tyder på noe anna enn at SKP vil fortsette den utviklinga vi har sett de siste 3-4 åra.

Mitt spørsmål til SK/Internasjonal Utvalg er følgende: Mener dere at det finnes noe grunnlag for å opprettholde partiforbindelsene med SKP? - Hvis ja, åssen grunnlag?

ÅSSEN ER SITUASJONEN I DEN INTERNASJONALE BEVEGELSEN?

Til slutt vil jeg oppfordre internasjonalt utvalg til å i langt sterkere grad rapportere og kommentere forholda i den internasjonale bevegelsen og bringe dette

ut til partiets medlemmer. Etter det jeg forstår har partiet i Canada gått dukken uten at det har stått noe verken i KK, RF eller TF.

Åssen er situasjonen i resten av verden og spesielt i Europa?

GEM

FINNES DET UTBYTTER KLASSER I KINA?

Kang, Tor Ho og en del andre diskuterer Kina og i den forbindelse klasseanalyse. Tor Ho påstår at Lenin, Stalin og Mao er passe' mht. klasser under sosialismen. Vel, det skal ikke jeg ta stilling til. Men hva med litt marxistisk ABC?

Kjerna i Klassekampen er spørsmålet om bruken av merverdien. Alle samfunn idag produserer merverdi uansett om de er kapitalistiske eller sosialistiske (eller noe lignende).

Alle samfunn idag har en arbeidsdeling der noen produserer merverdien eller er knyttet til denne prosessen og noen forvalter merverdien. Dette gjelder både kapitalistiske og sosialistiske samfunn.

Men i et sosialistisk samfunn er det meninga at arbeiderklassen gjennom sine valgte ledere på alle nivå og områder i samfunnet skal kontrollere bruken av merverdien, og nyte godt av det.

Javel.

Hvis så dem som er valgt til å forvalte

— Forts. fra s.15.—

å stemple og merke folk som »opposisjonelle» og »fraksjonsmakere». En sterk oppfordring om å få slutt på det. En like sterk oppfordring til El' P. og andre til å se at dette er en reell diskusjon, i utvikling, og bli innfor og slåss.

AKP(m-l) er det eneste - og ihvertfall det sterkeste - ml-partiet i Vest-Europa på

merverdien bruker denne posisjonen til å ørike seg og sine, og arbeider for at de skal kunne »lede» uten flertallets innblanding og kontroll. Hvis de svekker demokratiet for å sikre sine posisjoner videre, da er det vel ingen tvil om at de er undertrykkere og utbyttere?

Hvis det i et sosialistisk samfunn utvikler seg slike skikt eller miljøer har vi med en ny utbytter-klasse å gjøre, og de må fjernes.

Skal man leite etter slike folk må man leite i ledelsen for samfunnet på de forskjellige nivåer.

Jeg mener dette er objektive kriterier på klasse-tilhørighet. Har det blitt sånn i Kina at lederne er privilegerte og at de undergraver demokratiet og arbeiderklassens kontroll? Jeg veit ikke, for jeg har ikke vært der, så det får Kang, Tor Ho og andre Kina-eksperter uttale seg om

Kameratslig hilsen
Tilskuer.

restene av ungdomsopprøret og kampen mot imperialismen, spesielt Vietnam-krigen. Vi har utvikla oss videre derfra - og har blant annet fått en utvikla faglig politikk (med en god del høyre-feil). Vi er et reelt parti og en reell kraft. La oss beholde enheten som parti uten å bli monolittiske og servile.

Erik ' .

ØREDØVENDE TAUSHET OM KINA

Samtidig som Lech Walesa fikk Nobels fredspris som representant for den undertrykte polske arbeiderklasse, utroper Kinas statsminister de polske arbeideres undertrykker Jaruzelsky til sosialist!

Statsminister Zhao Ziyang sa i en tale på Kinas nasjonaldag 1.okt. at *de østeuropeiske landene er sosialistiske*. Zhao gikk lenger og sa at Kina ville »aktivt fremme samarbeid» med disse landa. Slik uttalelsen falt gjelder den mere enn Polen, den gjelder alle landa inkl. Sovjet. (Aftenposten, 3.10.83)

Zhaos uttalelse er knapt en bombe. Prinsippielt har det en tid vært åpent for en slik uttalelse. Under Deng Xiaoping avsluttet Kina kritikken av revisjonismen i østeuropa, de anerkjente de vestlige revisjonistpartier, Jugoslavia etc.

Likevel er uttalelsen svært viktig. Den markerer Kinas utvikling fra en medspiller i spørsmålet om de østeuropeiske statenes farge til en motspiller. Dette er ikke vilket som helst spørsmål. Så lenge Mao levde sto KKP og AKP sammen om kritikken av disse statene som *kapitalistiske*. Denne kritikken var og er ansett som helt nødvendig for at sosialismen skal bli troverdig i arbeiderklassens øyne som et mål på denne jord.

AKP kommer derfor ikke utenom å ta stilling til Zhaos utsagn. Stort grundigere lar det seg neppe gjøre å trekke sosialismen ned i søla enn å omtale Jaruzelsky, Husak, Andropov osv. som »sosialister». Kinas omfavnelser av disse undertrykkerne vil spre forvirring om hva som er sosialisme og kapitalisme, rødt og svart. Vil AKP forsvare sosialismen har partiet intet annet å gjøre enn å skjerpe kritikken av de revisjonistiske statene i Øst-Europa. Zhaos uttalelser aktualiserer

imidlertid mest av alt spørsmålet om Kinas egen farge. AKP har gjort flere spredte forsøk på å diskutere Kina. Delegasjoner har reist østover. Felles for dem er at de kommer hjem og sier: »Jo, Kina er rødt». Men Deng-gruppas egen politikk har provosert fram mye skepsis hos AKP's ledelse. Både Tron Ørstavik og Pål Solum strør om seg med markant kritikk på enkeltspørsmål, i sine bøker. I lang tid var da også standpunktet at Kina var rødt med visse skjemmende flekker. Men i år har det skjedd noe nytt. Partiets programkomite er kommet ut med et ikke-standpunkt til Dengs Kina. I dag er det derfor taushet i Kina spørsmålet.

Det er naturligvis ikke bare Zhaos siste uttalelser som gir grunn til å stille spørsmålet om Kinas farge. På mange hold i verden ser man store endringer i Kina og tar stilling til disse. La meg nevne et par eksempler. KKP sjøl vedtok i resolusjonen om partihistoria at Deng-gruppas maktovertakelse på et SK-plenum i 1978 var »et stort vendepunkt i historien». KKP legger ikke skjul på at vendepunktet innebærer en omlegging av teori og politikk. En studie av kinesiske tidskrifter de seneste år viser at denne omlegginga går nettopp i øst-europeisk retning. Heller ikke i Moskva går endringene hus forbi, og Bresnev kommenterte vendinga »bort fra arven etter Mao» i innenrikspolitikken i positive ordelag på den 26 kongressen til SUKP. Ennå klarere er man på amerikansk etterretningshold. Robert Garside ga i 1981 ut ei bok der han bla. sa at Deng Xiaoping har samme politiske mål som Krustsjov. Han sa at »det er intet mystisk ved retningen Kinas ledelse går:» »De gjenforener seg med den internasjonale markedsøkonomien» og har

»maksimering av profit» som mål. (Coming Alive: China after Mao, s.362). Den amerikanske Kina-veteranen Theodore H.White intervjuet nylig flere politbyråmedlemmer, og konkluderte slik: I Kina har »revolusjonen brent ut» og det som skjer nå er at »selve skjelettet i Maos stat knuses», samtidig med »et skifte av politisk elite». (Time 26.9.83). I forhold til denne strømmen av uhyre lite oppmuntrende materiale om Kina er AKP's taushet nå øredøvende.

Klokka ringer for AKP nå. En kommer ikke lenger utenom å ta stilling til Kinas farge. Hva slags stat er dette som utvikler østeuropeisk teori, østeuropeiske reformer og omfavner de østeuropeiske stater? Hva slags forhold har Dengs gruppe til arbeiderklassen i Kina? Det samme som Kadar, Honecker etc. hjemme i Øst-Europa? Spørsmålet er rett og slett om Kina er sosialistisk eller kapitalistisk.

Svaret på disse spørsmåla får avgjøre om også Kina må omfattes av kritikken mot revisjoniststatene, for å gjøre sosialismen troverdig.

Det sies at Kina er et stort og vanskelig land å ta stilling til. Sovjet er også stort, men det lot seg gjøre å finne ut av Krustjov likevel. Det er nå 7 år siden Mao døde og 5 år siden Deng overtok. Materialet om Dengs stat er stort. En avgjørelse kan tas. Det nytter heller ikke å utsette arbeidet med den. Pinlighetene står i kø framover: Hu Yaobangs møte med Andropov, de store utrenskinger av maoister i partiet, nye reformer etc. AKP's ikke-standpunkt til Kina er uakseptabelt. Tausheten må brytes. Kan vi vente et initiativ fra partiledelsen og en konklusjon fra landsmøtet?

Erik S

FRA LANDSMØTET I NORSK LEKTORLAG

Vi var nok ikke mer enn en liten håndfull partimedlemmer som var valgt til delegater på Lektorlagets landsmøte. Men utfra debatten og avstemningsresultater på møtet regner vi med at vi hadde langt flere sympatisører blant de nærmere 170 utsendingene.

Et forslag til vedtak om å melde organisasjonen inn i Solidaritet Norge-Polen, fremmet av en av oss, fikk 33 stemmer. Vi fikk heller ikke gjennomslag for vårt forslag til nytt punkt i prinsipp-programmet om bla. »å trene elevene i å se årsakene til krig». Derimot ble et annet forslag, om at Norsk Lektorlag bla. skal samarbeide med departement og undervisningsorganisasjoner i andre land for å få fredsarbeidet til å bli en naturlig del av undervisningen, vedtatt så å si enstemmig.

Vi foreslo også en ny paragraf i vedtektene om å utelukke medlemmer av nazistiske og rasistiske organisasjoner fra Lektorlaget. Dette forslaget manglet bare 4 stemmer på å få vedtektsfestet flertall! Det ble så vedtatt en ny paragraf om å utelukke personer »som sprer ideer om raseoverlegenhet» og »som oppfordrer til voldshandlinger mot en rase». Et nytt punkt i prinsipp-programmet: »Lektorlaget vil motarbeide alle former for rasisme...» ble enstemmig vedtatt. Likeledes ble det vedtatt en resolusjon som bla. inneholdt at rasistiske og nazistiske partier og organisasjoner må forbys.

Det ble også vedtatt at spørsmålet om Norsk Lektorlags eventuelt utvidede engasjement i saker av politisk og

samfunnsmessig karakter, skal ut til drøfting i organisasjonen i kommende landsmøteperiode.

Av bra saker som ble vedtatt, kan ellers nevnes: Krets- og lokallags rett til å bevilge penger av lagets midler til andre foreninger, kampanjer og ideelle formål, full organisasjonsmessig behandling omkring spørsmål om 6-timersdagen, og en resolusjon om bl.a. læreres rett til arbeid.

Det er klart at Landsmøtet i

Lektorlaget i mange saker tok et langt skritt til venstre i forhold til forrige landsmøte i 1980 - og også etter all sannsynlighet i forhold til flertallet av den nåværende medlemsmassen. Innenfor parti-fraksjonen er vi nok likevel usikre på/uenige om vi på enkelte punkter kunne oppnådd enda mer, dersom vi bl.a. hadde vært mer trent i forretningsordendebatt!

Ida

